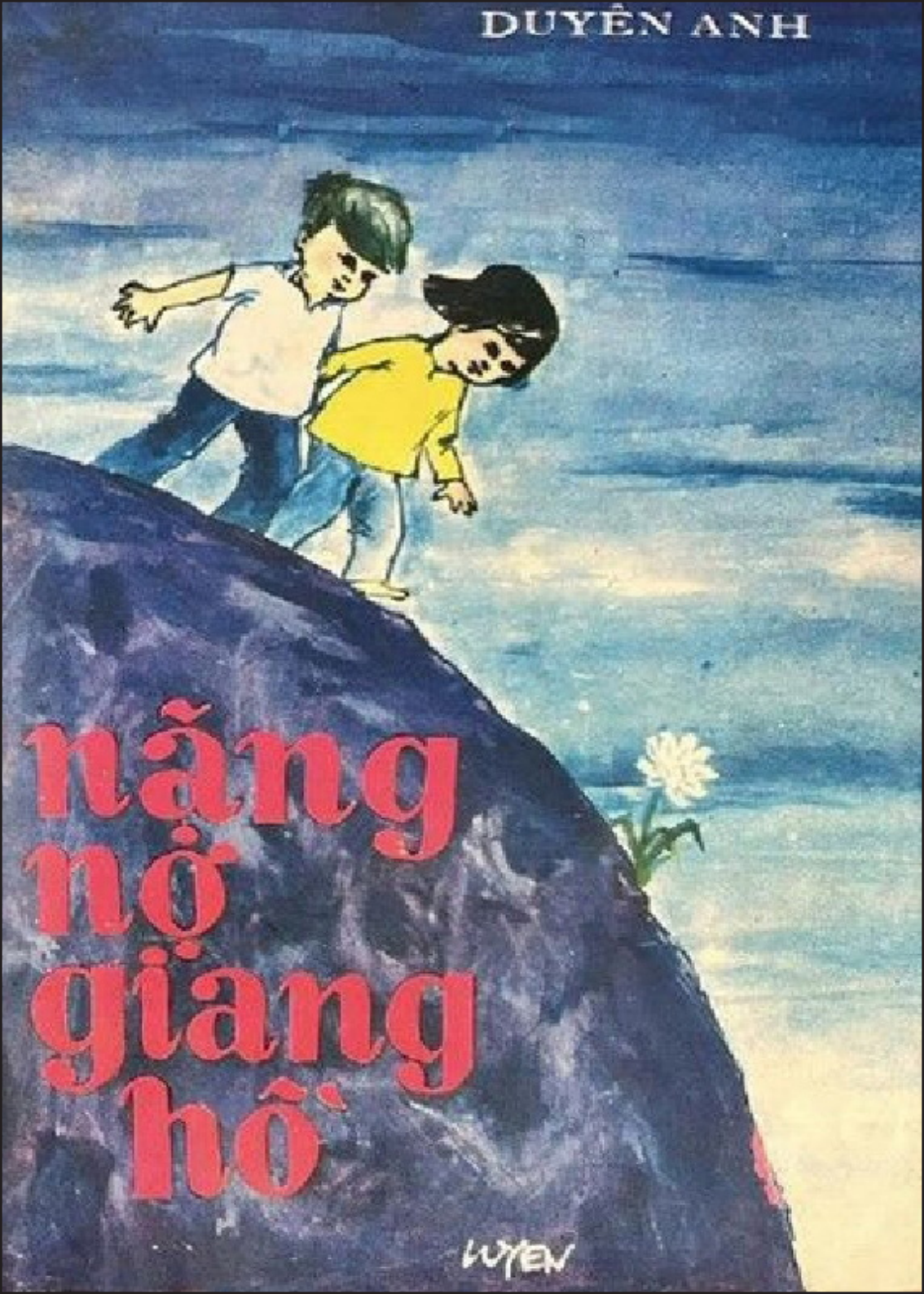

DUYÊN ANH

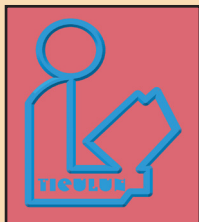

**nặng
nở
giang
hồ**

LUYEN

NẶNG NỢ GIANG HỒ

DUYÊN ANH

- Một -

Rằm tháng tám. Mưa tầm tã. Gọi là tết «Trông Trăng» mà chẳng thấy trăng đâu cả. Anh em Chương còm buồn lắm. Mới tối qua, bầu trời trong vắt, không vẩn một chút mây. Gió lười biếng thổi nên trăng hình như đứng im im mỉm cười hứa hẹn nhiều với Chương còm ở hôm sau. Trăng chưa tròn. Nhưng cần gì. Chương còm cần trăng sáng để em gái nó nằm ngửa mặt lên trời, ngêu ngao :

Bóng trăng trắng ngà

Có cây đa to

Có thằng Cuội già

Ôm một mối mơ.

Lặng im ta nói cho Cuội nghe...

Thế rồi thiên đường gặp nạn dịch hạch. Chị Hằng sợ lây, đắp chăn mây u ám. Thằng Cuội thương cha chết, khóc sụt sùi. Nước mắt rơi ồ ạt xuống trái đất. Chương còm mơ mộng nghĩ vậy. Con Hương thì không. Nó đổ tội cho Trời. Con Hương muốn chửi ông Trời. Song mẹ nó thường kể rằng ông Trời có người đầy tớ lực sĩ là me-xù Thiên Lôi. «Thiên Lôi chỉ đâu đánh đấy». Eo ơi, chửi Trời, nhỡ Trời tức, Trời sai ông Thiên Lôi phết vài ngọn roi mây vào mộng thì nguy to. Thôi

chửi thề vậy. Và con Hương ngấm những cái đèn thấp nền sáng rực, lấm bầm trong miệng trong khi Chương còm chán nản ngồi bên mâm cỗ Trung Thu.

Chúng nó mong trời tạnh hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Vô ích. Mưa mỗi lúc một to hơn. Con Hương hỏi anh :

- Tại sao rằm tháng Tám ở miền Nam cứ mưa thế anh nhỉ ?

- Tại miền Nam có nhiều sông.

Thằng bé lên mười trả lời đứa em gái bảy tuổi của nó như thế. Chương còm dốt khoa học lắm. Chê nó dốt cũng oan cho nó. Sách báo nhi đồng xứ này toàn đưa nó vào những «động xương ma», toàn bày mưu cho nó «bắt ma quỷ», toàn rủ anh em nó phiêu lưu tới những hang rần rết, đánh xà tinh, bắt rồng; toàn dạy anh em nó viết những «bức thư máu»... Tệ mạt hơn, bây giờ người ta đang đưa chúng nó trở về nước Tàu cổ xưa, hoang đường có những chú hiệp sĩ võ bụng phọt ra khói và tập ăn nói mất dạy ở những thứ báo Charlot Nguyễn Thọ.

Thành thử, dù học đến lớp nhì, Chương còm vẫn chưa hiểu hiện tượng mưa gió. Con Hương thấy anh giảng nghĩa miền Nam nhiều sông nên mưa nhiều, nó không chịu tin. Hương vắn vẹo :

- Miền Nam có hai mùa chứ : mùa mưa và mùa nắng. Cô giáo em dạy rằng tháng Tám nhằm mùa mưa nên trẻ em miền Nam xấu số, không bao giờ được hưởng tết Trung Thu.

Chương còm cãi :

- Cô giáo Hương sai rồi. Tại con rồng nó thù tụi mình đây

Hương ngạc nhiên hỏi :

- Con rồng nào ?

Chương còm kiêu hãnh đáp :

- Con rồng bị vua Cờ Lau giết ấy mà. Anh đọc truyện thấy người ta viết vua Cờ Lau hồi còn nhỏ nghịch như quỷ sứ. Chú ông ta đuổi ông ta. Ông ta nhảy đại xuống sông. Tức thì có con rồng nổi lên cứu ông. Ông cười lên mình rồng chạy thoát. Về sau, ông lên làm vua, ông quên ơn con rồng, nó thù ông ta lắm.

- Nó thù vua Cờ Lau chứ đâu có thù chúng mình ?

- Hương ngu đi ghê ấy !. Rắn, rết, rồng mà thù dai không thể tả được. Chúng nó thù muôn năm.

Con Hương trở về câu hỏi :

- Con rồng ăn nhằm gì với trẻ con miền Nam ?

Chương khoái chí cười :

- Ăn nhằm chứ. Miền Nam có nhiều sông. Có nhiều sông thì rồng hút được nhiều nước. Nó để dành, đợi đúng rằm tháng Tám mới phun cho ướt hết đèn.

Con Hương nghiêng răng :

- Con rồng khôn nạn thật.

Nghĩ sao nó lại hỏi :

- Thế nó có trả thù trẻ con miền Bắc không ?

Chương còm hớn hờ nói :

- Trẻ con miền Bắc làm gì có đèn chơi mà rồng nó thềm trả thù.

Con Hương, dường như đã vừa lòng chuyện con rồng láo lếu của thằng anh láu lĩnh. Nó không hỏi nữa. Im lặng, nổi buồn vừa tạm âm ỉ, giờ bùng lên. Mưa ! Mưa ! Mưa, có nghĩa là hết trông trăng, hết múa lân, hết rước đèn, hết phá cỗ, hết cả ý nghĩa của Tết Trung Thu.

Anh em Chương còm tắt nến, rủ nhau đi ngủ, nhưng ngủ sao cho nổi ? Bao nhiêu sự uất ức đập bờ trên mi

chúng nó. Con Hương chột nghĩ đến chuyện Tấm Cám, nó ôm mặt khóc rung rức.

Nó cố khóc thật ai oán, thật thảm thê, hy vọng ông Bụt hiện lên để hỏi nó «Tại sao con khóc». Thằng Chương tưởng em khóc vì buồn. Nó thương em, giận trời cũng khóc theo. Bố mẹ chúng nó đi vắng nên chẳng ai khuyên can. Có u già thì u ngủ như chết. Chúng nó tha hồ khóc. Khóc khan cả cổ, rát cả họng.

Chúng nó sắp hết nước mắt thì con Hương bỗng cảm thấy một mùi khó chịu như mùi nước «gia-ven» dùng để giặt quần áo cho trắng. Nó hắt xì hơi ba bốn cái liền. Con Hương cựa mình nhích sang bên trái. Ai đang thấm nước mắt giùm nó bằng chiếc khăn mùi xoa. Giặt mình con Hương ngồi nhồm dậy.

Trong bóng tối của căn phòng kín, nó nhận ra người lau mắt cho nó là ông già y hệt ông già Nô-en bán ở phố Tự Do mỗi dịp lễ Giáng Sinh. Nó toan hét lên. Ông già biết ý, bịt mồm nó lại. Ông cúi xuống vuốt tóc và nhẹ nhàng nói :

- Hương đừng sợ, ta là ông Bụt đây.

Con Hương nửa tin, nửa ngờ :

- Thật hở ?

Ông già vẫn dịu dàng :

- Ủ, tại sao con khóc ?

«Tại sao con khóc». Đúng rồi. Ông già lau nước mắt cho nó đúng là ông Bụt trong truyện Tấm Cám. Nó sung sướng gọi anh :

- Anh ơi anh, Bụt hiện lên.

(Chú thích của người đánh máy : hình như sách thiếu 1 đoạn ở đây vì không mạch lạc gì cả ? ? ?)

Hương ngó ngẩn :

- Cháu phải bật điện lên mới kiểm được. Ông có chịu điện không ?

Tiên nguyên tử nói :

- Sì-pút-ních của Nga ông còn không ngán nữa là điện. Cháu cứ bật điện lên.

Con Hương nghe lời Tiên nguyên tử bật điện sáng trưng. Nó xuống nhà tìm thuốc Mê-lia vàng. Lục ngăn kéo thấy hai bao thuốc Cẩm Lệ, nó đem cả lên. Tiên nguyên tử sướng quá cười híp mắt.

Rút một điều thuốc Cẩm Lệ ông nói :

- Trả lại ba cháu bao Phi-líp. Thuốc lá Cẩm Lệ này chắc ngon đây. Ông sướng hơn cả Ken-nơ-đây lẫn Cút-sép. Hai gã này đâu có vinh dự được hút thuốc lá Cẩm Lệ như ông. Ông nghe nói thuốc «Gò Vấp» cũng ngon lắm. Dịp khác ông phải thưởng thức mới hả lòng.

Con Hương nghĩ rằng ông Tiên này khác hẳn các ông Tiên bà Tiên mà nó đã nghe mẹ nó kể, hoặc nó đã đọc các ông nhà văn nên nó cười khúc khích khi nhìn Tiên nguyên tử vỗ tay vào sáu bảy cái túi tìm cái gì. Nó hỏi :

- Ông tìm hộp quẹt hả ông ?

Tiên nguyên tử nhếch mép cười :

- Đúng, ông kiếm ra rồi. Nó ở đây.

Tiên nguyên tử bới bới trong mớ râu rậm xồm, trắng xoá, rút một cây diêm. Ông giơ gót giày đóng kiểu Săng-chi-a-gô quẹt vô đó. Ngọn lửa xòe vàng. Ông cúi đầu châm thuốc. Con Hương tròn mắt phục tài :

- Ông quẹt diêm Mỹ hở ?

- Đâu có, diêm con chim xanh tức «bờ-lu-bóc» đây mà !

Tiên nguyên tử nói :

- Ông tuy là Tiên nhưng cũng thích bịp. .thiên đường lắm cháu ạ ! Cháu hãy coi gót giày của ông.

Con Hương tới gần, nâng gót giày Săng-chi-a-gô của Tiên nguyên tử lên xem thì thấy miếng vỏ thuốc diêm dán chặt ở đáy.

Tiên nguyên tử cười :

- Vậy mà ở thiên đường chúng nó sợ ông số dzách.

Lúc này Chương còm đã khệ nệ bưng chai nước hoa ô-đờ-cô-lôn tới gần Tiên nguyên tử. Tiên rửa tay thơm phưng phức. Con Hương thuật chuyện Tiên thích hút thuốc «Gò Vấp» cho anh nghe. Chương còm xét thấy cần phải quảng cáo thêm một thứ mà nó tin Tiên nguyên tử sẽ khoái vô cùng. Nó hỏi :

- Ông ơi ! Trên Thiên đường có mộc tồn không, hở ông ?

Tiên nguyên tử ngạc nhiên suýt làm rơi chai ô-đờ-cô-lôn :

- Mộc tồn là gì ?

- Là nai đồng quê.

- Nai đồng quê là gì ?

- Là... cháu nói ông đừng giận cháu nhé !

- Ừ.

- Thật nhé ?

- Ông thề đi.

Tiên nguyên tử lắc đầu. Chương còm gặng hỏi :

- Thật ông không giận cháu nhé !

- Tại sao ông lại giận nhỉ ?

- Vì cháu thấy nói chuyện này với mấy ông thầy chùa, các ông cái lăm.

- Cháu quên ông là tiên, tiên nguyên tử à ?

- Cháu nhớ rồi.

- Vậy thì nói đi !

- Thưa ông, nai đồng quê là... thịt chó ạ !

- Thịt chó hả ?

- Thịt chó nấu rửa mặn hay quạt chả mà ăn bún thì tuyệt cú mèo. Ba cháu bảo vậy, cháu cũng đã từng ăn.

Tiên nguyên tử nuốt nước bọt ừng ực. Rồi ông đưa

tay vào túi, móc ra cuốn sổ nhỏ và cây bút chì nguyên tử hiệu Bic. Tiên nguyên tử hất hàm hỏi :

- Thịt chó bán ở đâu ?

- Dạ ở các trại định cư người Bắc. Nhưng chắc ăn hơn, ông đến ngã ba ông Tạ ạ !... Tên hiệu là Nai Đồng Quê, số nhà cháu quên rồi, đường cháu cũng quên luôn. Để cháu vẽ đường cho ông nhé !

- Ủ.

- Nếu ông đi ô-tô-buýt từ bến Sài Gòn, ông sẽ qua đường Lê Văn Duyệt, qua trại lính Nhảy dù. Người bán vé thôi còi «toe» một cái. Anh ta hỏi «Ngã ba ông Tạ ai xuống không ? « Ông phải nói : «Tốp, tốp, có tôi xuống», xe thắng cái rầm. Ông chịu khó đi bộ hỏi tiệm bán thịt chó ở đâu thì người ta chỉ cho. Còn nếu ông đi ngã Cao Mên sang, ông tới ngã tư Bảy Hiền, cũng qua trại lính Nhảy Dù rồi đến ngã ba ông Tạ. Hoặc... .

- Thôi đủ rồi. Ông sẽ đi một trong hai đường thôi. Ông sẽ rủ thêm bạn ông là lão tài tử Ga-ri Cộp xách huých-ky sang nhậu cho sướng cái mồm.

- Ba cháu nói hể ăn thịt chó phải nhậu rượu đế mới thoả thuê cơ. Rượu đế Ô Môn cơ.

- Ô Môn ở đâu ?

- Ở Cần Thơ.

- Ô, lòi thoi quá hả ?

Thầy Tiên nguyên tử này chịu khó âm ớ chuyện trần gian quá, Chương còm «tốp» :

- Ông hứa rửa tay xong ông nói chuyện Von Bon. Ông đã rửa tay rồi đấy ạ !

Tiên nguyên tử giật mình. Ông xin lỗi hai đứa trẻ Việt Nam yêu dấu của ông, rồi nói :

- Von Bon là nhà bác học Đức hiện đang cộng tác với chính phủ Hoa Kỳ. Von Bon là bạn chơi cờ của ông, các cháu ạ ! Hồi thế giới uỳnh nhau, lão Von Bon chế ra bom bay V1 và V2. Bom bay nghĩ là bom không cần phải lắp vào cánh máy bay đem đi thả đâu. Tự nó, nó bay đến cái đích người ta muốn thả. Thí dụ nước Đức muốn bom bay phá thành phố Luân Đôn nước Anh, người Đức không cần gài bom vào máy bay và bay đi thả. Họ chỉ ngồi ở nước Đức điều khiển máy móc là những quả bom nặng như cối đá bay tới tấp sang Anh tàn sát người Anh.

Con Hương tặc lưỡi :

- Sợ quá há !

Chương còm bữu môi :

- Sợ gì. Ba hay nói chuyện với bác Côn, bác Trần về chuyện V1, V2... anh thấy ba người cười rúc rích. Họ chỉ sợ má thôi. Thế là gì hử tiên ?

Tiên nguyên tử xua tay :

- Ô, chuyện đó của người lớn. Ông đang nói chuyện lão Von Bon mà ! Lão ta là cha đẻ của hoả tiễn đó.

Hương ngạc nhiên hỏi :

- Cha đẻ thế nào được hử ông ?

- Nói ông Von Bon là «Cha đẻ của hoả tiễn» nghĩa là ông ta chế ra hoả tiễn chứ đâu ông ta đẻ. Cháu hiểu chưa ?

Chương còm chán chuyện Von Bon lắm. Nó tưởng tiên giáng thế ban cho anh em nó cái gì. Ai ngờ đâu tiên chỉ đầu láo. Bực mình nó nói :

- Cháu không cần biết thằng cha Von Bon ông ạ !

Tiên nguyên tử hơi ngượng. Tiên đành đánh trống lảng :

- Tính ông lắm cảm thế đấy. Thấy các cháu khóc, ông xuống hỏi «tại sao cháu khóc» rồi ông quên khuấy không đợi các cháu trả lời. Vậy bây giờ ông hỏi lại nhé: Tại sao các cháu khóc ?

Chương còm thuật lại cho Tiên nguyên tử nỗi buồn thấp đèn trong nhà của em nó. Tiên nguyên tử nghe xong, cảm động hết chỗ nói. Ông bàn :

- Các cháu có muốn lên cung trăng không ?

Hương sướng quá hỏi :

- Trên ấy có cỗ, hờ ông ?

- Thiếu gì thứ cháu ơi ! Nếu các cháu thích du lịch thì ông chở các cháu lên. Nói trước sợ mất thích thú.

- Rồi chúng cháu về bằng gì ?

- Ông có máy siêu ra-đa. Ông sẽ biết lúc nào các cháu muốn về. Nào, các cháu có muốn lên cung trăng không. Ông ban cho các cháu một phần thưởng mà vài triệu năm nữa, cả Mỹ lẫn Nga cũng không tài nào đạt được cái mộng chinh phục mặt trăng của họ. Trừ hai cháu Việt Nam của ông, nếu hai cháu muốn du ngoạn cung trăng.

Dĩ nhiên anh em Chương còn sướng mê toi. Bố nó lại viết báo. Nó sẽ cho bố nó mớ tài liệu quý giá nhất về mặt trăng. Hai đứa nhảy vào lòng Tiên nguyên tử nũng nịu.

- Hai -

Tiên nguyên tử giảng giải sơ qua cho anh em Chương còm biết con đường không gian từ mặt đất lên cung trăng dài tới 383 ngàn 550 cây số.

Trên chặng đường dài dằng dặc ấy, nếu anh em Chương còm muốn đi bộ để ngắm cảnh dọc đường thì chúng nó phải đi trong tám năm 290 ngày với tốc độ trung bình một giờ 5 cây số. Tám năm hai trăm chín mươi ngày, gọi chẵn là chín năm. Nghĩa là năm Chương còm 19 tuổi, con Hương 17 tuổi chúng nó mới tới mặt trăng. Cộng thêm 9 năm trở về trái đất nữa thì Chương 28 tuổi, Hương 26 tuổi, già quá rồi lấy chồng sao được.

Tiên nguyên tử bảo nếu mượn phi thuyền Át-lát của chính phủ Hoa Kỳ chỉ mất có 10 tiếng đồng hồ. Nhưng dù có mượn phi thuyền Át-lát đi chăng nữa, cũng chẳng nhanh gì. Lại mang tiếng nhờ có Hoa Kỳ mà Việt Nam mới chinh phục nổi mặt trăng thì kém hãnh diện đi. Bởi vậy, Tiên nguyên tử chế được một phép riêng, lên cung trăng như đi tắc-xi từ Phú Nhuận lên chợ Bến Thành.

Phép này không phải ban cho nước nào cũng được đâu. Chỉ riêng Việt Nam mới hưởng thụ nổi. Vì trẻ em Việt Nam có tầm mơ mộng vĩ đại hơn trẻ em trên thế giới và nhất là sự dũng dũng chinh phục mặt trăng của

cha anh các em.

Ở đời, cái gì mình không muốn thì tự nhiên lại có. Thí dụ như trường hợp anh em Chương còm lặn lẽ thám hiểm cung trăng. Trong khi ấy chưa đi đến đâu, Nga và Mỹ đã hục hặc tính chuyện chia đôi chị Hằng chứ chẳng chịu ăn chung.

Tiên nguyên tử nói thêm, muốn ngao du trên cung trăng, anh em Chương còm phải mang mỗi đứa một bộ đồ Sít-ca phăng-đơ. Bộ đồ này sẽ che kín thân thể chúng nó để tránh bụi phóng xạ của vũ trụ. Bộ đồ Sít-ca phăng-đơ chế tạo bằng chất pơ-lát-tích đúng theo thước của anh em nó.

Nhờ sự mềm dẻo của chất nhựa nên chúng nó sẽ cử động dễ dàng. Bộ đồ này bán tại xưởng kỹ nghệ thượng tầng không gian ở bên Hoa Kỳ cơ. Mà Tiên nguyên tử đã nói hể dính vào Hoa Kỳ bất cứ một tí gì là cuộc chinh phục không gian cũng mất đi quá nửa phần kiêu hãnh. Bởi vậy Tiên nguyên tử cho anh em thằng Chương hiểu thể thôi chứ Tiên đã trù liệu hai bộ đồ giống bộ đồ Sít-ca phăng-đơ cho anh em nó rồi. Giờ chỉ việc khởi hành.

Chương còm hỏi

- Cháu có thằng anh con ông bác là Trung, bố nó cũng viết văn, ký tên Đăng Vân Hầu. Cháu muốn ông đưa anh cháu lên cung trăng một thể, có được không, hở ông ?

Tiên nguyên tử lắc đầu :

- Ông biết me-xù Đăng Vân Hầu rồi. Xừ này có giàn hỏa tiễn mà bọn gián điệp Nga đang tìm cách chụp lấy mẫu đấy. Me xù Đăng Vân Hầu không thích cho con lên cung trăng đâu. Vả lại bố nó uống sữa nhiều quá, nó cũng uống sữa nhiều quá. Lên cung trăng sợ không đủ sữa bò cho nó uống thì chết đói. Ta van các cháu đừng xin xỏ gì nữa, đừng hỏi han gì nữa.

Nhưng con Hương chưa chịu thôi, nó nũng nịu :

- Sao ông không mượn con tàu vũ trụ của xừ Cút-sếp?

Tiên nguyên tử bịt mũi, nhổ nước miếng toẹt một bãi rồi nói :

- Si-pút-ních của Nga xài khônq «dô», đồ bỏ ! Tàu vũ trụ của Nga y như chiếc tàu chở khảm ấy.

Anh em Chương còm cở vẽ khoái chí về lời so sánh của Tiên nguyên tử. Bố nó thường nói với chúng nó

rằng; muốn sống lâu, con người cần phải cười. Mà cười tức là bông đùa, bốn cột. Dĩ nhiên, bông đùa không có nghĩa là nhảm nhí. Bởi vậy, nó càng tin Tiên nguyên tử theo chủ nghĩa khô hời. Con Hương nheo mắt hỏi Tiên:

- Ông ời ! Sao gọi là chở khẳm hở ông ?

- Chết chưa, các cháu là người Việt Nam mà chẳng chịu chú ý gì đến ngôn ngữ nước các cháu cả. Ghe chở khẳm tiếng miền Nam đó các cháu ạ ! Khi các thuyền tải hàng nặng quá, mặt thuyền xấp xỉ mặt nước thì gọi là ghe chở khẳm. Khẳm là trạng từ chứ không phải là danh từ. Cháu có học văn phạm không ?

Con Hương ập ứng :

- Cháu... cháu... lười học văn phạm ông ạ !

Tiên nguyên tử trách yêu :

- Thế thì cháu hư lắm Hương ời ! Không học văn phạm làm sao viết giỏi, đọc đúng tiếng nước cháu được? Tiếng Việt Nam của các cháu là thứ tiếng hay nhất thế giới, thứ tiếng đọc lên nghe như thơ, như nhạc. Ông thông thạo 3.400 sinh ngữ mà ông thấy những thứ tiếng đó hạng bét. Duy có tiếng Việt mới có thể dùng để nói những lời yêu thương thẩm thiết.

Khi Tiên nguyên tử ca ngợi tiếng Việt Nam, mắt Tiên mơ màng như bố Chương còm thương thức điệu chèo cổ Bắc Việt, như mẹ nó thương thức điệu hò miền Nam, như bác Đăng Vân Hào nhìn làn khói mơ hồ diễm ảo. Chương còm vừa định mở miệng thì Tiên nguyên tử dục :

- Hương hát cho ông nghe một bài trước khi ông già từ mặt đất đi cháu !

Con Hương đưa mắt nhìn anh. Chương còm hiểu ý, nó lẳng lặng bước tới đầu giường của bố nó mở ma-nê-tô-phôn. Tiếng hát du dương trôi nhịp :

«Tôi yêu tiếng nước tôi, từ khi mới ra đời người ơi,
Mẹ hiền ru những câu xa vời...

Hạ hạ hời, tiếng ru muôn đời...

«Tiếng nước tôi ! Bốn ngàn năm ròng rã buồn vui

Khóc cười theo mệnh nước nổi trôi, nước ơi

Tiếng nước tôi ! Tiếng mẹ sinh từ lúc nằm nôi

Thoắt nghìn năm thành tiếng lòng tôi, nước ơi... »

Tiên nguyên tử nghe chưa dứt bài, mắt rướm rướm lệ. Ông hỏi Chương còm :

- Ai hát hay thế cháu ?

- Cô Thái Thanh đây ông ạ ! Bài ca của nhạc sĩ...

- ... Phạm Duy, ông biết xù này rồi. Xù này làm nhạc hay nhất Việt Nam. Nhạc thể mới gọi là nhạc. Bây giờ các cháu có yêu tiếng các cháu không ?

Anh em Chương còm cùng trả lời : ,

- Có ạ !

Nhưng vẫn bị vướng víu chút thắc mắc, con Hương nói :

- Thưa ông, cháu thấy chị em con Quý bên cạnh nhà cháu, chúng nó học trường đầm. Chúng nó hay nói tiếng Tây với bố mẹ chúng. Bố mẹ chúng sung sướng lắm. Chúng nó khinh chúng cháu học trường ta, nói tiếng Việt, ông ơi, ông hóa phép cho chúng nó thành lũ sâu bọ đi ông !

Tiên nguyên tử an ủi :

- Hóa phép làm chi, mất công ông, cháu ạ ! Hiện thời chúng nó đang là sâu bọ, những loài sâu bọ phá hoại nền văn hóa Việt Nam của cháu. Ông nói sợ các cháu không hiểu nổi. Vậy ông tóm tắt nhé ! Trẻ con học trường Tây mà bộ tịch, sau này chỉ có đi làm bồi !

Bao nhiêu tự ái đã thỏa mãn, anh em Chương còm hãnh diện làm người Việt Nam. Chúng nó sắp lên cung

trắng. Đợi Tiên nguyên tử hút xong điều thuốc lá cuối cùng. Chương còm hỏi :

- Khởi hành chứ ông ?

Tiên nguyên tử bảo từ từ và ông cho anh em Chương còm biết thêm chút ít tài liệu không gian, nơi mà anh em nó cần phải hiểu sơ sơ...

Thái Dương hệ gồm một số hành tinh. Có tất cả chín hành tinh. Đó là Trái Đất của anh em thằng Chương, Thủy tinh, Kim tinh, Hỏa tinh, Mộc tinh, Thổ tinh, Thiên vương tinh, Hải vương tinh, Diêm vương tinh.

Chương ta « tốp» Tiên nguyên tử, hỏi ngang xương :

- Thừa ông, cháu chơi Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ có phải là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ này không ạ ?

Tiên nguyên tử hơi gắt :

- Để ông giảng, đừng ngắt lời ông.

Chương còm xấu hổ, im thin thít. Tiên nguyên tử nói tiếp :

- Ngày xưa, có một người quả quyết trái đất chỉ là một hành tinh quay quanh mặt trời. Người ấy là nhà thông thái Ga-li-lê. Ông đã bị bọn dốt khoa học kết tội

tử hình vì bọn chúng khăng khăng cãi rằng trái đất đứng yên.

Tiên nguyên tử thiếu khoa sư phạm nên ông nói lung lung. Lúc này ông trở về mục mỗi hành tinh thuộc Thái Dương hệ lại có những vệ tinh. Thí dụ : Trái Đất có vệ tinh là mặt trăng. Mộc Tinh có tới mười hai vệ tinh trong khi Kim Tinh và Thủy Tinh không có một vệ tinh khi khô nào. Hành tinh gần trái đất nhất là Thủy Tinh, hành tinh xa nhất trái đất là Diêm Vương Tinh.

Hiện nay loài người chưa dám nghĩ chuyện thám hiểm vũ trụ ngoài phạm vi các hành tinh trong Thái Dương hệ. Máy cha Sép-póc, Ghim-son, Các-păng-tơ, Cúp-pơ, Sịt-lây-ton và Sia-ra của Hoa Kỳ với mấy tên các ké Nga Xô-viết đã lòng vòng quanh quỹ đạo nhưng xét ra còn mơ hồ quá xá. Tiên nguyên tử cam đoan Hoa Kỳ hay Nga Xô cũng chẳng làm nên trò trống gì. Họ chỉ còn cách nhìn anh em Chương còm chinh phục mặt trăng mà thêm... nhỏ nước miếng. Con Hương hỏi :

- Nhỡ Hoa Kỳ lên được thì sao ?

- Thì đem đầu ông ra mà chặt.

Tiên nguyên tử kể thì hơi đại ngôn. Đại ngôn là dzóc tổ. Tuy vậy, ông đã đứng dậy, dang hai tay cho anh em

Chương còm bám chặt vào đó để bay. Con Hương khôn ngoan :

- Cháu không dám bám tay đâu, nhờ ông mãi, ông buông cháu ra thì chết.

Tiên nguyên tử hỏi :

- Thế cháu định bám vào đâu ?

Chương còm hóm hỉnh :

- Ông cho cháu bám vào râu ông nhé !

- Ủ, thì bám vào râu, mày khôn lắm. Rụng râu, ông bắt đền đấy.

Con Hương bắt chước anh :

- Ông cho cháu bám vào lông nách ông, nghe ông ?

- Ủ, nhưng cháu xoay cho ông bao thuốc lá «Cẩm Lệ» nữa đi. Ông muốn tặng me-xừ Anh-tanh món quà Việt Nam.

- Anh-tanh nào đó ông ?

- Nhà bác học nguyên tử ấy mà !

- Sao ông không mua thịt chó ?

- Tại lần này ông trót ăn nhiều hột vịt lộn với lại đi phòng trà nên hết tiền rồi. Thôi, đợi lần sau mình mua biếu xù Anh-tanh mấy đĩa thịt bò khô cháu ạ ! ' Nào ta khởi hành. Các cháu níu chặt nhé ! Nhắm mắt lại.

Anh em Chương còm tuân lời răm rắp. Khoảnh khắc, chúng nó đã thấy mình lơ lửng trong bầu trời mà trận mưa vẫn vũ đang xối xả đổ nước xuống. Nhưng chúng nó không bị ướt. Có phép tiên mà. Chúng nó tiếc giá trời tạnh, chúng nó sẽ bảo Tiên nguyên tử hạ xuống chợ Bến Thành ăn vài đồng... phá lấu của Ba Tàu.

Lên cao dần, tai chúng nó nghe rõ ràng những tiếng ve ve như ve sâu. Trời lạnh ở trên không. Bổng Chương còm kêu ầm lên :

- Ông ơi. ma... trời...

- Đâu, ma đâu ?

Nó chỉ tay về phía trước mặt nó. Hình gì sáng rực cơ hồ sao hôm. Tiên nguyên tử bảo :

- Sia-ra đây !

Con Hương ngây thơ :

- Sia ra đánh giày hở ông ?

Tiên nguyên tử cười sáng sặc :

- Oăn-te Sira, phi hành gia Mỹ bay lên quỹ đạo ấy mà. Tháng mười hăm mới bay, chắc đêm nay hăm «rượt» đây.

Được một lát, con Hương kêu :

- Ông ơi, có tiếng nổ.

Tiên nguyên tử nói bô bô :

- Hay quá ta, đi đòi Sì-pút-ních. Phi thuyền của Nga vỡ đấy. Các cháu sắp tới mặt trăng. Im lặng. Ông hạ cánh xuống, rồi đi có tí việc. Số điện thoại của ông là 080.867.951. Cháu gọi về tổng đài Hỏa Tinh số 777.555.909 rồi xin số của ông. Ông để mặc các cháu ở đây, các cháu thông minh, các cháu sẽ tự liệu. Đến mặt trăng rồi, thôi «gút bai».

- Ba -

Tiếng «gút bai» vừa bay ra khỏi miệng Tiên nguyên tử, anh em Chương còm đã thấy bố già biến đâu mất. Phần hoang mang, phần sợ sệt, anh em Chương còm nhìn xuống trái đất. Quê hương của chúng nó trông như một mặt trăng lớn hiện ra trên bầu trời đen kịt. Thôi đành liều chứ chả lẽ khóc à ! Mình lên đây với niềm kiêu hãnh của trẻ Việt Nam có bốn nghìn năm văn hiến, và theo Tiên nguyên tử, có tầm mơ mộng lớn nhất thế giới. Phải cho tụi ranh con ở mặt trăng biết tay.

Không thèm nhìn xuống «quê hương có con sông đào xinh xắn, nước tuôn trên đồng ruộng vắng» nữa, anh em Chương còm nhập nội địa... mặt trăng.

Nếu không có bộ quần áo y hệt bộ Sịt-ca phăng-đơ mà Tiên nguyên tử tặng thì không thể nào tung tăng trên mặt trăng vì mặt trăng không có không khí. Mặc quần áo chim cò ngao du cung Quảng, thân hình nổi lên đênh cơ hồ ngồi trên một cái phao. Hoặc so sánh rõ ràng hơn thì giống hệt các tay đấu thủ thể thao ở các vận động hội được người ta quay phim thật chậm.

Anh em Chương còm mới đây có xem chiếu đoạn phim đánh bốc. Đánh bốc là môn thể thao thịnh hành nhất nước Anh. Lúc bác da đen cho chú da trắng đo ván,

ý chừng hay hóm lăm nên người ta quay lại thật chậm cái pha dã man đó. Anh em Chương còm suýt ôm bụng cười vì hai lão bốc-xơ lửng lơ lửng vờn nhau như gió lướt qua màn tơ và đâm nhau như ong hút nhụy hoa...

Tiên nguyên tử dặn chúng nó, hễ quên mặc bộ đồ Sít-ca phăng-đơ thì lên cung trăng, anh em nó sẽ làm trò cười cho tụi nhóc trên đó.

Hai đứa trẻ Việt Nam ung dung tiến bước. Con Hương hát om sòm và Chương còm thối sáo. Tiếng hát và tiếng sáo của anh em nó câm tịt. Hoảng hốt, con Hương bước gần tới anh ra hiệu bằng miệng. Nó nói mà tai nó chẳng nghe thấy gì. Chương còm cũng tỏ ý băn khoăn về chuyện này, nó ghé vào tai em, nói thì thầm :

- Tiên nguyên tử xỏ anh em mình rồi !

Con Hương phản đối ngay lập tức :

- Anh đừng nói hõn, tiên có máy ra-đa, ông nghe thì nạp mạng.

Rồi ngạc nhiên, nó reo :

- Ô lạ nhỉ ? Nói thầm mới nghe được. Mặt trăng kỳ quá ta.

- Ừ nhỉ, kỳ quá xá.

Con Hương, tự xưng, hỏi anh :

- Anh ơi ! Tiên nguyên tử bảo vệ tinh là gì hở, anh ?

Chương còm mắng em :

- Lúc ai giảng giải gì thì phải lắng tai nghe. Hành tinh nhỏ quay chung quanh hành tinh lớn hơn, dù lớn hơn tí xíu, thì gọi là vệ tinh. Trái đất của chúng ta hãnh diện có một vệ tinh. Vệ tinh đàn em đó là Mặt Trăng đấy, Hương ạ !

- Vậy chúng ta có quyền «bắt nạt» tụi nhãi ở mặt trăng rồi, anh nhỉ ?

- Không bắt nạt, phải tỏ ra hào hiệp xứng đáng là đàn anh. Thôi đừng nói nữa. Nói thêm chán thấy mồ.

Đi được một quãng, anh em Chương còm, gặp tấm bảng lớn viết ba thứ tiếng Anh, Pháp, Việt. Nó dán mắt vô đó, đọc ngẫu nhiên. Tấm bảng viết như sau.

AI MẠO HIỂM LÊN ĐÂY CẦN BIẾT

Mặt trăng nhỏ hơn trái đất 50 lần. Nó là một khối tròn, lỏm chỏm đầy đá. Đặt chân lên khối mặt trăng các người sẽ không có không khí để thở, không có nước để uống. Nếu các người ưa ăn nhậu thì không có cả la-de, củ kiệu, rượu đế, tôm khô hay phở tái, hủ tít. Nói tóm

tất chẳng có gì hết trội.

Mặt trăng đầy rẫy những hang hỏa diệm sơn, chỉ chờ cơ hội phun ra những khối lửa đỏ ngòm đe dọa đời sống các người.

Nếu các người mạo hiểm, cố tình vượt mọi trùng dương để lên thế giới của chúng tôi thì cảnh tượng đầu tiên mà các người mục kích sẽ là những bức tượng đá trắng xóa, dựng đứng giữa một bãi sa mạc mênh mông không gợn một tiếng động nhỏ.

Các người sẽ tự hỏi : «Vì sao thế» ? Vì đất nước của chúng tôi không có không khí nên không chuyển động âm thanh của các người đến chúng tôi được. Nếu phi thuyền hay tàu vũ trụ của các người hạ xuống bên này quê hương của chúng tôi, nghĩa là khu vực có mặt trời soi sáng thì thân thể các người sẽ bị thiêu cháy dưới sức nóng 100 độ y như các người đun nước nóng 100 độ làm gà, làm heo vậy. Nếu phi thuyền của các người hạ xuống bên kia thì các người sẽ không biết nóng nhưng chết lạnh cứng dưới sức lạnh 100 độ.

Các người thừa hiểu ở dưới 0 độ, nước đã biến thành nước đá. Đẳng nào thì các người cũng chết. Tốt hơn cả là các người nên gác mộng chinh phục của các người đi.

Tôi đã xuống trái đất, đã len lỏi ở các nước Nga, Mỹ thấy các người đang cãi nhau, toan tính chia cắt đất đai của chúng tôi để cai trị. Các người cãi nhau như mổ bò, tôi chịu không nổi. Nhận rõ tâm địa của các người rồi, chúng tôi chẳng chịu làm nô lệ cho ai đâu. Đừng hòng.

Riêng tôi cảm mến dân tộc Việt Nam. Dân tộc Việt Nam thật giống dân tộc tôi, hiếu hòa chứ không hiếu chiến. Chúng tôi chỉ bằng lòng để người Việt Nam thăm viếng thế giới chúng tôi. Ngày rằm tháng tám năm Nhâm Dần sẽ có hai thiếu nhi Việt Nam đặt chân lên đây. Chúng tôi hoan hỉ chào mừng hai người bạn trẻ đó.

Nay Bố Cáo.

Mặt trăng năm 100.000.009, tháng 1 ngày 2,

Bộ trưởng Nguyễn Tiểu Lâm

(Đóng dấu và ký tên không rõ)

Dưới tấm bảng đề thêm vài hàng tiếng Việt như thế này :

«Hai em Việt Nam thân mến. Hai em đừng sợ sệt. Nhắm mắt tiến thêm 500 bước nữa, các em sẽ thấy thiếu nhi mặt trăng đang đợi tiếp đón các em. Chúc các em vui vẻ trên đất nước chúng tôi.»

Anh em Chương còm đọc xong, nửa mừng, nửa lo. Cung trăng, nếu đúng như lời cảnh cáo của ông bộ trưởng Nguyễn Tiểu Lâm, thì chả có gì thơ mộng cả. Con Hương thắc mắc không hiểu tại sao người trên cung trăng lại đoán đúng được ngày tháng anh em nó thăm viếng nơi này. Dù sao, anh em nó cũng tin tưởng rằng mình sẽ được sống để trở về trái đất. Nghĩ thế, Hương ghé tai anh :

- Nay anh ạ, trên cung trăng viết năm trước tháng, tháng trước ngày. Nghĩ cũng lạ, anh nhỉ ?

- Ủ, bây giờ anh mới hận.

- Hận gì ?

- Hận vì nước Việt chúng ta chẳng có tờ báo khoa học trẻ con nào, toàn ma quỷ với kiếm hiệp. Về trái đất chuyến này, anh phải bảo bố xin giấy phép ra tờ báo khoa học trẻ con mới được. Em thấy rồi chứ, tay viết báo cáo kia hẳn phải giỏi khoa học. Hẳn còn là cây sinh ngữ nữa. Chuyến phiêu lưu này lạ lùng ghê, bố mình sẽ thừa bài viết cho tờ « Pa ri Mát» (Paris Match), tờ báo bố mình hằng mơ ước được đăng bài vì nó trả nhiều tiền. Đăng một bài sống cả đời, bố hay nói thế.

- Anh ạ, đọc xong cái bố cáo em mới rõ tại sao anh

em mình phải nói thầm.

- Đời sống trên này chắc vất vả lắm đây. Anh em mình phải khiêm tốn, kéo họ ghét.

Vừa đi vừa nhắm mắt vừa nghĩ quanh quẩn, không để ý đếm bước, bất thần, anh em Chương còm nghe tiếng reo vang lừng. Một loạt đạn nổ trên đầu chúng như pháo bông rất đẹp mắt. Bầu trời mặt trăng bỗng thay đổi khác hẳn, không giống cảnh âm u, hãi hùng như tờ bố cáo. Hai đứa trẻ vẫn nhắm mắt. Đến khi mở mắt, anh em Chương còm thấy hàng ngàn thiếu nhi mặt trắng, áo quần bảnh bao, tay phất cờ Việt Nam, tay phất cờ Mặt Trăng, mồm hô khẩu hiệu hoan hô muốn bể con ráy.

Những tấm băng vải viết thật đẹp. Nào là «Nhiệt liệt hoan nghênh thiếu nhi Việt Nam» nào là «Tình thân hữu giữa thiếu nhi Việt Nam thiếu nhi Mặt Trăng muôn năm» nào là «Phản đối âm mưu xâm lăng Mặt Trăng của Nga, Mỹ», nào là «Thiếu nhi Việt Nam là thượng khách của nhân dân Mặt Trăng « vân vân...

Lạ lùng hơn nữa là băng vải viết toàn bằng chữ Việt Nam. Anh em Chương còm nhìn nhau. Kiêu hãnh. Nó có ngờ đâu bố nó chỉ là anh văn sĩ nghèo mà anh em nó được vinh hạnh này. Chưa kịp tỏ phản ứng gì hơn

là giờ tay bên này, giờ tay bên nọ, y như tổng thống Hoa kỳ viếng Nam Mỹ thì có một phái đoàn gồm năm vị Bộ trưởng xăm xăm bước ra nói bằng tiếng Việt với Chương còm :

- Xứ Mặt Trăng hân hạnh tiếp hai em.

Con Hương quên cả ý tứ, liến thoắng :

- Ô, ngài nói tiếng Việt giỏi quá ! Ngài học ở trường nào đó ?

Vị Bộ trưởng mỉm cười trả lời :

- Để rồi qua sẽ giải thích sau. Bây giờ, mời hai em nhận lấy cái chìa khóa này, mở bức tường vô hình nhập nội địa Mặt Trăng.

Chương còm lễ phép đỡ cái chìa khóa danh dự. Như một tay ngoại giao lão thành, nó tra chìa khóa vào ổ khóa. Bức tường vô hình nứt ra. Một thành phố nguy nga, kiến trúc toàn bằng ngọc ngà, hiển hiện trước mắt anh em nó. Chương còm và em gái cúi rạp mình cất tiếng :

- Xin kính chào xứ Mặt Trăng.

Sau những thủ tục xã giao lắm cảm, những tiếng hoan hô lại vang dậy. Hoa giấy, hoa thật từ gác cao hai bên

đường tới tập bay xuống mù mịt, đến nỗi, Chương suýt vấp ngã. Nửa tiếng đồng hồ tiếp nhận hoa và lời hoan hô, anh em Chương còm qua dãy phố chính. Năm vị Bộ trưởng dẫn anh em nó vào một căn nhà. Họ dục Hương và Chương còm trèo nhanh lên lầu, ra ban công ngó đôi lời với nhân dân Mặt Trăng. Anh em Chương còm tuân lời. Hai đứa trẻ Việt được vị đại biểu giới thiệu. Lại hoan hô vỗ tay đôm đốp.

Chương còm phát biểu cảm tưởng. Vị Bộ trưởng thông ngôn sang tiếng Mặt Trăng. Đại khái bài diễn văn ứng khẩu của con anh văn sĩ nghèo như sau :

- Kính thưa quý vị ! Anh em tôi rất cảm động trước sự tiếp đón nồng hậu của quý vị. Tôi mà nói dối quý vị thì tôi chết. Em tôi cũng chết. Tôi sung sướng quá. Tôi khóc đây. Hu hu hu... Anh em tôi được lên cung trăng, xứ sở không có cảnh sát phạt đèn, và cách mạng, chính lý... hu hu hu... Tôi sướng quá... Bố ơi ! Các con đang ở Mặt Trăng.

Thế rồi anh em Chương còm ôm nhau khóc nức nở trong tiếng cổ võ, chào mừng, ngợi khen của nhân dân Mặt Trăng. Vị Bộ trưởng ra lệnh giải tán. Đám đông lũ lượt về nhà mình. Anh em Chương còm trở vào. Vị Bộ trưởng nói :

- Hai em hãy nằm nghỉ. Ở đây không có ngày đêm gì ráo trọi. Nghĩa là không có thời gian. Lát nữa, qua tới sẽ nói nhiều chuyện với hai em. Toàn chuyện quan trọng cả. Hai em cần gì không ?

Chương còm hỏi :

- Tôi muốn gọi giầy nói cho bố tôi liền bây giờ có được chăng, thưa ngài ?

Vị Bộ trưởng cười hê hê :

- Được chứ, qua nhờ vệ tinh Ten Ta của Mỹ. Điện thoại ở phòng bên, em cứ tự tiện.

Vị Bộ trưởng xuống lầu. Chương còm sang phòng bên gọi điện thoại cho bố nó. Nó nhắc chiếc ống nghe lên. Một giọng nói ở tổng đài hỏi :

- Cậu Chương hử ? Cậu muốn gọi đi đâu ?

Chương còm sững sờ. Chừng hiểu ý nó, giọng nói giải thích :

- Cậu lạ lòng lắm hả ? Ông Bộ trưởng dặn chúng tôi sẵn sóc cậu mà. Nào cậu gọi đi đâu ?

- Ông cho tôi trái đất số 24.902, nhật báo «Sống».

- Cậu chờ một lát nhé !

Chương còm đặt ống nghe xuống. Ba phút sau có tiếng chuông reo. Chương vội vàng nhấc máy.

- Alô, nhật báo «Sống» đây hả ? Dạ, tôi là con ông Thương Sinh đây ạ ! À, chú Lê Tất Điều, chú cho cháu nói chuyện với bố cháu, chú ơi ! Vâng, cháu chờ. A ! Bố ơi bố, con đây ạ ! Chương đây. Anh em con hiện ở trên mặt trăng. Tiên nguyên tử đưa anh em con về, đâu có xa hàng mấy thế kỷ. Vâng, một tuần con về. Con khôn lắm bố ơi ! Vâng, con cố ghi hết, sẽ phỏng vấn hết. Em Hương láo ghê bố ạ ! Anh em con hỏi thăm mẹ. Bố mẹ đừng mất công đăng báo tìm con. Một tuần nữa con sẽ về. Dạ, số điện thoại của con bố không gọi lên được. Thôi bố cứ yên tâm, bố nhé ! Dạ tin tốt đéo nhất là một vị Bộ trưởng trên mặt trăng nói tiếng Việt Nam. Chào bố nhé ! Vâng con sẽ giữ gìn sức khỏe. Ở đây nhiều chuyện lạ lắm bố ạ. Hôn bố mười cái.

Chương còm lại đặt máy xuống. Nó bước về phòng, con Hương đang ngồi chờ anh. Bây giờ anh em nó mới cảm thấy đói. Nhìn lên bàn thấy lảng tảo và hai ly nước trong vắt như sương, anh em Chương còm bắt chắp sự dè dặt, nhào tới ăn uống ngấu ngiến. Rồi hai đứa chớp mắt, thiếp ngủ.

- Bốn -

Khi Chương còm thức giấc, nó nghe những tiếng rao quen thuộc từ xa vọng lại. Những tiếng rao sao mà giống ở cư xá nó thế. Chương còm tưởng nó mê. Nó vẫn tỉnh như con sáo sậu. Tiếng rao mỗi lúc một gần, lạnh lạnh :

- Pấn pao, pấn pò, pấn pấn, rán tiêu, dầu cháo quẩy...

Chương còm lạ lùng hết chỗ nói. Trời ơi ! Mặt trăng mà cũng có Ba Tàu sâu quảng và nhỏ bậy nữa hay sao ? Chương còm bèn nghĩ tới cuộc thi «Ba Tàu tranh thương» do nhật báo Ngôn Luận tổ chức. Hà hà, Chương sẽ viết đề tài này dự thi mới được.

Đề tài độc đáo nhất nhân loại này sẽ thách đố cả bà Pearl Buck. Nội cái đầu bài «Anh Ba bán bánh bò trên cung trăng» cũng đủ ăn đứt các tay văn sĩ khác rồi. Chương còm khoái chí nhảy múa quay cuồng :

- Ha ha ha, ta sẽ là thần đồng.

Con Hương ngỡ anh mình điên, rồi rít hỏi :

- Anh làm sao thế ?

Chương còm nhảy cồm :

- Không sao cả, anh sắp là thần đồng; anh sắp trúng giải thưởng văn chương Ngôn Luận. Ha ha ha... Anh sắp biến thành Minou Drouet Chương. Ha ha ha...

Con Hương thò tay vào túi áo trong, móc ra hai viên thuốc Cortal, dúm vội vô tay Chương còm :

- Uống đi, uống đi anh. Anh bị sốt rồi đấy, anh ạ !

Chương còm cười âu yếm nói với em :

- Sốt đâu, em sờ trán anh xem nào. Khỏe như vâm. Mà em xoay sở ở xó xỉnh mô ra cái của nợ này thế ? !

- Coóc-tan đó. Mẹ bảo thuốc này trị sốt hay lắm. Em dấu Tiên nguyên tử mang theo vài viên đề phòng. À, anh ơi, Minou Drouet là gì ?

- À, Mi-nu Đờ-ru-ê là nữ thần đồng nước Pháp. Nghĩa là nhãi con tựa anh em mình mà con bé đã viết văn rất hay, cả thế giới trái đất biết tên tuổi. Bố bảo anh vậy.

Con Hương chép miệng :

- Làm thần đồng nước nào chứ làm thần đồng Việt Nam ế cả người anh ạ ! Mẹ bảo rằng thần đồng Việt Nam về nghệ thuật thì toàn là... mục đồng cả.

Chương còm thở dài :

- Anh hết mộng thần đồng rồi. Dù sao. anh cũng viết cho báo Ngôn Luận cái truyện ngắn : «Anh Ba bán bánh bò trên cung trăng « Ít ra ông Hồ Anh cũng khen anh một câu «văn hay chữ tốt, 9 điểm trên 10, xứng đáng nhận 5.100 đồng». Năm nghìn gửi vào trương mục tiết kiệm của Việt Nam thương tín để mai sau lấy vợ, còn một trăm đi xem phim Pollyanna coi thần đồng Hayleys Mills, Kervin Corcoran và ăn kem bốn màu ở hiệu Phương Lan hay Lan Phương gì đó đường Nguyễn Huệ gần hãng bán ô-tô Tây...

Chương còm đang thăm thì mơ mộng và em gái nó đang nhìn anh với bao vẻ trêu mến thì một người, ý chừng là bồi phòng, lật đặt bưng tới cái khay có hai ly sữa tươi và hai miếng bánh săng- uých. Người bồi phòng cung kính mời :

- Cô cậu dùng điểm tâm.

Chương còm mỉm cười thân thiện. Thay vì cảm ơn, nó níu tay người bồi phòng hỏi :

- Này anh ơi ! Anh học tiếng Việt bao giờ thế ?

- Dạ lâu rồi ạ !

- Anh học sách nào ?

- Dạ bộ «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» của cụ Trần trọng Kim ạ !

- Anh có thể cho tôi biết anh đã mua bộ sách ấy ở đâu không ?

Người bồi phòng sợ sệt :

- Dạ, không thể được ạ ! Tôi không được phép tiết lộ bí mật văn hóa của xứ tôi. Xin cậu cảm phiền.

Nói xong, người bồi phòng cúi đầu chào anh em Chương còm rồi khoan thai bước ra. Bí mật, hoàn toàn bí mật. Trong đầu óc Chương còm chứa đựng nhiều thứ bí mật quá, e về mặt đất nó sẽ quên hết. Nghĩ thế, Chương còm dục em :

- Lát nữa anh bận tiếp chuyện ông đại biểu, em thay anh gọi điện thoại báo cho bố cái tin giật gân này nhé ! Em cứ báo bố đặt cái tít thật lớn như sau : «Người trên mặt trăng nói và viết được tiếng Việt Nam nhờ bộ Quốc Văn Giáo Khoa Thư» là báo chạy như tôm tươi. Nhớ nhé !

Sau đó, anh em Chương còm tính chuyện ăn điểm tâm. Nhưng ly sữa vừa đặt lên môi, Chương ra hiệu

cho em khoan hãy uống. Nó bắt đầu tìm hiểu. Từ lúc nó ăn mấy trái đào và uống ít giọt sương tiên, ngủ đi mê man. Thức dậy, nó thấy óc nó minh mẫn. Nó có cảm tưởng như nó là người lớn. Và chuyện hai xù Nguyễn Triệu, Lưu Thần khiến nó toát mồ hôi. Cơ sự này, dăm hôm nữa trở về trái đất, chắc bố mẹ nó «tóc đã ngả màu bông, tuổi già non thế kỷ» cả rồi thì đau đớn quá nhỉ ? Chương còm nghĩ, nghĩ hoài, cuối cùng, nó tin Tiên nguyên tử. Chẳng lẽ tiên cũng lưu manh nốt hay sao ?

Vừa khi ấy, vị Bộ trưởng tươi cười, đẩy cửa phòng bước vào. Chương còm hỏi ngay :

- Ngài bảo xù ngài không có thời gian, tại sao lại có bữa điểm tâm.

Vị Bộ trưởng chưa trả lời thì con Hương đã tiếp tay anh, hần học :

- Xin lỗi ngài Bộ Trưởng, xù chúng tôi có thời gian đang hoang. Sáng dậy đánh răng, rửa mặt ăn điểm tâm rồi mới đi học. Tôi đi học lúc 7 giờ. Vậy bữa điểm tâm là 6 giờ rưỡi, nó thuộc về buổi sáng. Còn xù ngài, ngài bảo không có thời gian, tôi e rằng ngài nói dóc chằng, thừa ngài ?

Vị Bộ. trưởng vỗ vai con Hương :

- Con bé này quá xá quà xa. Ở xứ mặt trăng không ai biết nói dối hết trời.

Ông quay hỏi Chương còm :

- Phải thế không em ?

Chương còm gật đầu :

- Dạ, ông dạy rất đúng.

Vị Bộ trưởng nói thêm :

- Rồi các em gặp anh em thằng Cuội, các em sẽ hiểu nhiều về xứ mặt trăng.

Con Hương bỗng rướn người, vuốt râu ông Bộ trưởng:

- Ông ơi, cháu thích gọi ông bằng ông.

Vị Bộ trưởng tên là Nguyễn Tiểu Lâm, cười hê hê :

- Ô, gọi ông bằng ông và xưng cháu, ông sung sướng không biết để chỗ nào, các cháu ơi ! !

Nước Mặt Trăng có ba vị Bộ trưởng chăm nom dân chúng. Thổ dân trước sống ra sao, giờ vẫn vậy, vẫn mình thêm một chút nhưng tự do không hề bị đảm di

dân động chạm. Khác hẳn ở trái đất, khi bọn da trắng đặt chân lên đất Mỹ châu, thổ dân bị xua đuổi khỏi những miếng đất màu mỡ nơi họ đã đổ mồ hôi nước mắt để kiêu hãnh sống dưới ánh mặt trời bằng muôn vàn kỷ niệm của cha ông họ.

Bọn da trắng là bọn tàn nhẫn. Tàn nhẫn hơn hết là bọn Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha. Chúng chiếm đất của dân da đỏ, dồn dân da đỏ về những miền sa mạc cát bỏng để dân da đỏ chết dần chết mòn. Chưa đủ, chúng còn treo giải thưởng cho dân da trắng đi săn da đỏ. Mỗi cái đầu da đỏ là một món tiền khổng lồ. Bọn thợ săn da trắng lùng dấu vết da đỏ như lùng dấu chân thú dữ.

Nhiều nhà ái quốc da đỏ đã vùng dậy chiến đấu. Họ kiêu hùng, gan dạ nhưng không thể đem cung nỏ địch với súng đạn và sự dã man của bọn da trắng. Cuối cùng, họ bị da trắng chế ngự, ngược đãi.

Và dần dần tuyệt giống. Ngày nay thổ dân Mỹ châu chỉ còn xuất hiện trên... màn ảnh để nhận lấy sự thương xót hão huyền, sự cảm phục giả dối của các ông đạo diễn người da trắng.

Thổ dân Mặt Trăng thì không khốn khổ như thổ dân Mỹ châu. Vì những người đặt chân lên mặt trăng là những người đi gieo nền văn minh Bách Việt và tình

thương yêu. Chẳng hạn như hai ông Nguyễn Triệu và Lưu Thần.

Chúng ta có một huyền thoại « Lưu Nguyễn Nhập Thiên Thai ». Một đêm trời đất tù mù, hai ông Lưu - Nguyễn thả một con thuyền len lỏi trên giòng sông tâm tưởng. Trên con thuyền có nhiều khô mực, cái hỏa lò và một dĩa dày trầu đầy ắp rượu ngang. Hai ông đã đốt khô mực, nhậu nhẹt lu bù. Khi tỉnh dậy, hai ông thấy mình nằm trên giường đệm «mút» thông hơi, tai văng vẳng nghe «phím tơ lưu luyến, mấy cung u huyền, mấy cung trù mền như nước reo mạn thuyền..» và rồi, rất nhiều tiên nữ xinh đẹp bung đào tới, mời hai ông thưởng thức. Hãy tưởng tượng đang xem một cuốn phim cải lương Mỹ, hay cuốn phim Tàu thì hình dung ra ngay cuộc tiếp đón hai nhà chinh phục Bách Việt này ở cung trăng. Nghĩa là, thay vì nói, tiên nữ chỉ ca hát.

«Chúng em xin dâng hai chàng trái đào thơm. Có một mùa đào giòng ngày tháng chưa tàn qua một lần».

Hai ông Lưu - Nguyễn, đói quá, ăn ngấu nghiến đào thơm. Và xướng vịnh thơ với các tiên nữ suốt ngày. Khi về trái đất, đã thấy cha mẹ hoá ra người thiên cổ từ khuya. Thì ra một ngày, trên mặt trăng bằng trăm năm ở trái đất. Hai ông Lưu - Nguyễn trở thành hai đứa trẻ mồ côi, buồn quá, ca bài «Ôi ta buồn ta đi lang thang bởi vì

đâu». Rồi từ đó hai ông biệt dạng.

Trong một truyện ngắn của nhà văn Vũ Khắc Khoan thì hai ông Nguyễn Triệu và Lưu Thần nhập thiên thai, nhưng ở thiên thai không có yêu thương, thù ghét mà chỉ có «một đũa đào giòng ngày tháng chưa tàn qua một lần» nên hai ông phát chán những con người bằng bột, những con người không có tim, trở về Trái Đất sống trọn vẹn... kiếp người.

Sự thực đâu có giống huyền thoại và truyện của nhà văn Vũ Khắc Khoan. Theo ông Nguyễn Tiểu Lâm kể, tổ phụ của ông chính là ông Nguyễn Triệu. Ông Nguyễn Triệu và ông Lưu Thần là đôi bạn chí thân như Dzũng Đakao và Quyên Tân Định. Hai ông này có máu giang hồ vật. Năm mười ba tuổi, hai ông đăng chuổi đóng bè đi phiêu lưu trên sông Tào Khê (theo nhà văn Doãn Quốc Sĩ, Tào Khê trong bài ca dao «Đêm buồn» là một giòng sông tâm tưởng).

Rồi lạc lên giòng Ngân Hà, và nhập thiên thai. Hai ông nhô này đã tổ chức những cuộc chơi rất hào hứng với bọn nhãi trên mặt trăng. Mấy năm sau hai ông mới hồi hương. Thấy bố nghiện rượu say mèm ra cả ngày, thấy mẹ chửi mắng gà nhức óc, hai ông lại đăng chuổi đóng bè ra đi.

Lần này ở tít trên cung trăng, lấy vợ thổ dân và sinh ra hai ông Nguyễn Tiểu Lâm, Lưu Hải Hước.

Khi con đã lớn khôn, hai ông Lưu Thần, Nguyễn Triệu làm một cuộc ra đi khác, lần này một đi không trở lại. Vào thời kỳ đó, nước Tàu có người bắn cung rất tài. Tên hấn là Hậu Nghệ. Hậu Nghệ có thuốc trường sinh. Hấn giữ khư khư bên mình, sợ vợ hấn là mụ Hằng Nga «cóp» mất. Thế mà vợ hấn vẫn «cóp» được.

Hậu Nghệ «tác giăng nổi giận» đi lòng bắt vợ, cướp lại thuốc. Hấn định xong xuôi sẽ ly dị Hằng Nga. Hằng Nga lo hấn giết mình, bèn bay lên mặt trăng. Hậu Nghệ dương cung bắn. Nhưng toàn, bị hụt.

Hằng Nga đặt chân lên mặt trăng, gặp ngay hai ông Lưu - Nguyễn. Nàng chia thuốc trường sinh, tìm một ngôi chùa đi tu. Hai ông Tiểu Lâm và Hải Hước tự xưng làm Bộ trưởng cùng các ông Bộ trưởng thổ dân cai trị dân chúng. Khi anh em Chương còm lên mặt trăng, ông Bộ trưởng thổ dân tên là Prho Prhê (đọc là phó phệ).

Với những ông Bộ trưởng Tiểu Lâm, Hải Hước và Phó Phệ, nước Mặt Trăng không có tiếng khóc. Mà chỉ có tiếng cười vui nhộn. Ông Hải Hước mắc chứng cà lăm. Còn Ông Phó Phệ hể nói là hay thế.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm lấy cả hàng ngàn người vợ rồi mà vẫn chẳng có mụn con nào. Ông ta là người chung tình lắm. Vợ chết mới lấy vợ khác. Ông uống thuốc trường sinh nên không chết. Và, vì không chết, ông ấy mới không có con. Đã hàng mấy nghìn năm nay, ông Nguyễn Tiểu Lâm mới được nghe những tiếng nói ở quê hương ông. Tiếng nói của hai đứa trẻ thơ đã làm mềm lòng một người xa quê hương. Hỡi những kẻ thù ghét quê hương Việt Nam đau khổ, các người hãy rời xứ mà đi đi. Chẳng bao lâu, các người lại muốn trở về quê hương. Nếu bất hạnh, các người không thể trở về được, các người sẽ khóc hết nước mắt, các người sẽ tương tư từ mùi thơm rạ đến mùi sầu riêng, mít chín... Các người sẽ thèm nói tiếng Việt Nam, thứ tiếng mà Tiên nguyên tử bảo nói như hát và hay nhất, êm ái nhất thế giới.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm ôm con Hương lên. Đôi mắt ông đầm lệ :

- Cháu dễ thương quá, cháu oi !

Chương còm lợi dụng lúc ông Bộ trưởng Tiểu Lâm dễ dãi, bèn làm phận sự của nhà báo. Sương thần và đào tiên giúp nó thông minh vô cùng.

- Thưa ông, tại sao trên mặt trăng có Ba Tàu bán pấn tiêu, pấn bò, dầu cháu quẩy, pấn rán ạ !

Ông Nguyễn Tiểu Lâm chùi nước mắt :

- Ha ha, chuyện này vui lắm, hai cháu của ông ơi !

Chương còm rút sỏ tay và bút chì nguyên tử :

- Vui như thế nào hử, ông ?

Ông Tiểu Lâm cười ha hả :

- Cháu biết Khương Tử Nha không ?

- Dạ không.

- Lã Vọng í mà ! Ông già này ngồi câu cá tới năm tám mươi tuổi mà chỉ giật được có chiếc giầy rách ! Hì hì, lão đâu muốn câu cá, lão câu danh vọng đó. Câu bạc phơ cả tóc, rụng hết trội răng, mồm móm mém phải ăn cháo bồm bẻm mới vớ được danh vọng. Lão làm lớn lắm, lão lập bảng phong thần, giết chết khá nhiều Ba Tàu.

Chương còm chép lịa lịa :

- Thừa ông rồi sao nữa ạ ?

Ông Bộ trưởng Tiểu Lâm vuốt râu :

- Rồi vô số các anh em Ba Tàu đáp xe ô-tô buong lơ lửng trong bầu trời. Thấy các anh em đói rách lạc loài,

các ông tội nghiệp quá, mời anh em di cư lên đây, kéo anh em lẫn quần mất thể diện của Trái Đất.

Các người anh em lên đây sướng lắm nhưng nhất định giữ nghề cũ tức là nghề bán pấn pao, pấn bò, dầu cháo quẩy, pấn rán, pấn tiêu để nhớ... quê hương Trung Hoa.

Chương còm hỏi :

- Các người anh em có mặc quần đùi, cởi trần để hở những cái rốn to như trái quýt như các anh Ba Tàu bán thịt quay ở chợ Cũ Sài Gòn, Việt Nam không ?

Ông Tiểu Lâm lắc đầu :

- Không. Văn minh mặt trăng không chấp thuận cái sự mặc quần đùi ngoài phố.

Chương còm cắn bút :

- Thưa ông, các người anh em có khắc nhỗ bừa bãi không ?

Ông Bộ trưởng Nguyễn Tiểu Lâm đã đặt con Hương xuống ghế :

- Khắc nhỗ bừa bãi là nền văn minh Trung Hoa. Mặt trăng rất may mắn là không bị ảnh hưởng.

- Còn đầu cơ, tích trữ, tăng giá hàng hóa, làm đồ giả, hời lộ... các người anh em Ba Tàu trên này có thích chơi trò này chăng ?

- Ba Tàu trên mặt trăng là những Ba Tàu thuộc kinh sách Khổng Tử như ta ăn hủ tíu bò viên. Họ ngoan ngoãn lắm.

Vấn đề Ba Tàu bán bánh bò đã được thỏa mãn. Chương còm khoái vô cùng. Ông Bộ trưởng Nguyễn Tiểu Lâm tạm biệt anh em Chương còm. Và hẹn gặp nhau ở buổi tiếp tân chiều nay. Chương còm chờ ông Nguyễn Tiểu Lâm đi khỏi, vội vàng xin tổng đài Mặt Trăng số Trái Đất 24.902.

- A lô cho cháu nói chuyện với ông Thương Sinh. Dạ, con đây. Chương còm đây. Bố đừng lạ tại sao con «cù» thế nhé ! Con uống sương thần và ăn đào Tiên khôn ra đây. A lô, bố ơi. Truyện Lưu Nguyễn nhập thiên thai có thật. Con trai của hai ông này đang làm Bộ trưởng ở mặt trăng. A, vâng ạ, không có vụ sống trên mặt trăng một ngày bằng sống ở trái đất một trăm năm đâu. Thế hờ bố, các nhà báo trên thế giới tụ tập ở phi trường Tân Sơn Nhất đợi con về à ? Bố ơi, tin này hấp dẫn lắm : Ba Tàu trên mặt trăng vẫn đi bán bánh bò nhưng không thềm đầu cơ tích trữ và làm đồ giả. Thôi bố nhé ! Anh em con mạnh khỏe. Chúng con hỏi thăm mẹ.

- Năm -

Chuông điện thoại phòng Chương còm kêu vang. Nó nhắc máy, kê vào tai nghe ngóng.

- A lô, Chương còm đây hả ?

- Dạ.

- Ông đây. Tiên nguyên tử đây.

- Á, tưởng ai, hoá ông. Cháu mừng quá. Ông đang ở đâu đó ?

- Ông đang ngồi coi vô tuyến truyền hình tại nhà ông Mác Xơ ở Hoà Tĩnh. Anh em Mác Tàng, Mác Bộ hỏi thăm hai cháu hoài... ¹. Các cháu vui vẻ chứ ?

- Vâng ạ ! Chúng cháu gặp rất nhiều người Việt Nam trên này.

- Ông biết hết vì vô tuyến truyền hình đang trực tiếp truyền hình mọi chuyện Mặt Trăng. Bọn nó hứa sẽ trực tiếp truyền hình cuộc tiếp tân tại dinh lão Phó Phệ.

1 Đọc truyện ngắn «Quà Giáng Sinh» của Duyên Anh trong tập truyện Cỏ Non đã xuất bản, sẽ biết chuyện ở Hoà Tĩnh.

- Ô, ông tài số dzách. Tại sao ông biết hết vậy ?

- Tao là Tiên nguyên tử mà... Bộ cháu quên rồi à ?
Thôi cho ông nói chuyện với con Hương đi.

Chương còm vầy em. Con Hương chạy tới, chụp lấy máy :

- A lô, cháu đây

- Mày nhảm lắm nhé ! Mày bám vào lông nách ông đu, giờ nách ông đau quá.

Con Hương cười rúc rích :

- Thế anh Chương cháu níu râu ông thì ông có đau không ?

- Ông đang ngứa cầm, thằng nhóc nó càng đánh đu, ông càng khoan khoái. Còn mày, mày làm ông đau thấy mồ. Này, cháu gái của ông ơi, chúng mày đã ăn đào và uống sương rồi hả ?

- Dạ !

- «Chít», chúng mày sẽ «chít».

Con Hương sợ quá, òa lên khóc. Tiên nguyên tử dọa thêm :

- Cháu mà khóc, càng chóng «chít».

Khiến con Hương im bật, Tiên nguyên tử cười ha hả :

- Ông nói giỡn đó.

Con Hương kê liền :

- Ông giỡn hoài à...

Tiên nguyên tử cười khúc khích :

- Không rờn chóng già nua, rụng hết răng, đi đâu cũng phải chóng gậy, cực thấy mồ...

Con Hương vội vuốt ve Tiên nguyên tử :

- Ông ơi, chúng cháu ăn đào và uống sương có việc gì không ?

- Đào, sương là «thuốc khôn ra» của nước Mặt Trăng. Họ quý hai cháu lắm mới cho uống đây. Chúng mày mà về Trái Đất sẽ làm chúa tể. Nhưng cháu trở về Sài Gòn bố mẹ cháu «tóc đã ngả màu bông, tuổi già non thế kỷ, lưng còm trĩu nặng kiếp long đong» rồi.

Con Hương ứa nước mắt ra :

- Thật hờ ông ?

Tiên nguyên tử có con mắt siêu ra-đa nên biết con Hương đang mếu máo. Tiên nguyên tử là một Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông. Tiên già cốc đế mà còn thích đùa với con nít.

- Thật mà...

- Giờ làm sao, hờ ông ơi !

- Cháu phải hứa cho ông mười gói thuốc Cẩm Lệ cơ.

- Cháu biếu ông một trăm gói.

- Mà có nói láo không ?

- Cháu mà nói láo cháu chết ông ơi !

- Vậy cháu nhắm mắt lại, đếm từ một đến một ngàn sẽ không «chít» ! Thôi đếm đi, cho ông nói với thằng Chương còm.

Con Hương gọi anh, chuyển máy. Nó chạy ra góc phòng, nhắm mắt đếm lia lịa. Tiên nguyên tử ngồi ở phòng khách nhà ông Mác-xơ trên Hỏa Tinh, cười khoái trá. Hể bốn được trẻ con là ông thích thú rồi.

- Cháu nghe đây, ông ơi là ông ơi ! Ông cười gì mà cười dữ vậy ?

Tiên nguyên tử «xì tốp» cười :

- Này cháu yêu của ông...

- Dạ !

- Chúng mày đã uống «thuốc khôn ra» và ăn «bánh thông minh» đấy.

Chương còm ngơ ngác :

- Làm sao có thuốc và bánh đó !

Tiên nguyên tử gắt um :

- Mày không tin tao à ?

Chương còm sợ quính. Tiên nguyên tử mà chơi xỏ không cho anh em nó bám lông nách và râu về trái đất thì anh em nó chỉ còn nước sống hết đời trên mặt trăng ca bài : «Quê hương ơi, Tóc sương mẹ già yêu dấu, Tiếng ru nổi niềm thơ ấu, Cánh tay ôm tựa mái đầu, ôi bóng hình từ bao lâu còn ghi mãi sắc màu... » Nên nó lễ phép, thêm tí ti ông cụ nịnh bợ :

- Thưa ông, không tin ông thì tin ai trên đời này.

Tiên nguyên tử gật gù :

- Mày uống «thuốc khôn ra» có khác, khôn kinh khủng...

Chương còm xun xoe :

- Ông khen làm cháu muốn đập đầu vào... gỏi ngủ một giấc bây giờ.

Tiên nguyên tử gặp «tri kỷ» rồi đây. Y hệt Lão Ngoan Đồng gặp Quách Tĩnh trên Đào Hoa đảo của Đông Tà Hoàng Dược Sư. Triết lý sống của Tiên nguyên tử là hồn nhiên, vui vẻ. Dĩ nhiên, con người sinh ra đời, không ai thoát khỏi cái công thức cù lần «sinh, lão, bệnh, tử» nghĩa là sinh ra đời, già nua lợm khòm, bệnh tật rồi chết.

Nhưng nếu biết sống hồn nhiên, vui vẻ, con người tuy già mà trái tim vẫn non, không bệnh hoạn, sống ngoài trăm tuổi. Tiên nguyên tử đã từng diễn thuyết ở đại học văn khoa Hỏa Tinh và các đại học của hàng trăm hành tinh. Luôn luôn ông khuyên nhủ các sinh viên, học sinh rằng nên sống hồn nhiên vui vẻ. Vui vẻ mới ham sống, ham học. Và hồn nhiên làm đôi mắt người ta đều nhìn vào những cảnh tuyệt vọng nhất vẫn tìm ra những tia hy vọng. Học sinh mà hay chán nản thì học bài không «dzô», đi thi sẽ trượt vô chuỗi. Trượt một keo mà chán nản thì khrom mười niên cũng không có mảnh bằng tú tài một. Ôi, không có một xiu bằng cấp, lớn lên, dù

làm nổi những việc phi thường vẫn bị những con người nặng khoa bảng hạch hỏi «có bằng tú tài chưa» ! Xã hội nào cũng giống xã hội nào ở cái điểm này. Cho nên Tiên nguyên tử nhấn nhủ học sinh khắp càn khôn (cả trái đất lẫn các hành tinh) phải hồn nhiên, vui vẻ sống.

Tiên nguyên tử cười toe :

- Ông biết mà, chỉ có trẻ con Việt Nam mới làm ông hài lòng. Ta đã mang tặng hai cháu bí tích cho nước Việt Nam của Hạnh Phúc Triều Miên. Bí tích Hạnh Phúc Triều Miên của ta còn kém phép của con mẹ phù thủy vô Chiến Tranh nên cháu phải đợi đến năm 1973 nước Việt Nam sẽ hết đau thương.

Chương còm thấy Tiên nguyên tử lại đi xa rồi. Nó bèn hỏi :

- Thưa ông, «thuốc khôn» và «bánh thông minh» có «vật» cháu không ?

Tiên nguyên tử đáp :

- Nó khiến các cháu dễ thương nhất thế giới và làm rạng danh trẻ con Việt Nam. Ông Nguyễn Tiểu Lâm muốn người quê hương chinh phục mọi cảm phục của người mặt trăng đầy mà... Thôi nhé, các cháu sửa soạn đi dự tiếp tân đi. Ông chờ ở nhà Mác Xơ, khi nào muốn

về gọi đây nói cho ông, ông sẽ cho bám lông nách mà xuống.

Tiên nguyên tử «cúp» máy. Chương còm nghe tiếng «keng» nhỏ. Nó định gọi ngay cho Tiên nguyên tử, nhưng nghĩ rằng nước Mặt Trăng còn có ông Nguyễn Tiểu Lâm, ông Lưu Hải Hước nên nó cóc cần Tiên nguyên tử. Nó đặt ống nghe xuống máy, lẩm bẩm :

- Tiên nguyên tử, thằng cha này kỳ cục thật !

Con Hương vừa bị ăn đòn «ngáo ộp» của Tiên nguyên tử cũng chê Tiên liền :

- Ủa, ông già kỳ cục thấy mô !

Ngay lúc đó, ông Bộ trưởng Nguyễn Tiểu Lâm đẩy cửa bước vào :

- Nào các cháu, ta sửa soạn sang tư thất của ông Phó Phê.

Anh em Chương còm nhìn bộ đồ «xịt-ca phăng-đơ» mà Tiên nguyên tử tặng để ngao du mặt trăng, hỏi ông Tiểu Lâm :

- Mặc đồ này được không hở ông ?

- Được chứ. Cháu sẽ thấy ông Phó Phệ giản dị vô cùng. Cần quái gì đồ mồi «xì mốt kinh», giản dị chừng nào, hạnh phúc chừng ấy, cháu ạ !

Chương còm nghĩ ngay tới cái bố cáo mà anh em nó đã đọc khi mới đặt chân lên mặt trăng, bèn... phỏng vắn:

- Ông là «tác giả» cái bố cáo hờ ông ?

- Ủa, ông đó !

- Vậy ông «chì» quá cỡ rồi. Ông là tổ sư khoa học, ông ơi... .

- Ông «thuổng» tài liệu của bọn Mỹ, Nga đấy. Ông viết để dọa chúng nó. Cháu phải biết, ở đâu có dấu chân bọn da trắng là ở đó có nô lệ, phân chia màu da, thống trị, bóc lột và trăm ngàn thứ điều đứng. Mặt trăng sẽ là mồ chôn bọn da trắng, nếu chúng lém phếng lên đây.

Chương còm chỉ biết ông Nguyễn Tiểu Lâm «ky» dân da trắng. Và biết thế thôi, vì giọng điệu của ông bắt đầu «tác giảng nổi giận». Nói chuyện với người nổi giận không có ích lợi gì cả. Chương còm chấm dứt sự phỏng vắn «lẻ» của nó.

- Chúng ta đi thôi...

Ba người ra khỏi phòng. Đường phố ở thủ đô Mặt Trăng nhỏ và ngắn nên đi bách bộ rất thú. Chương còn chưa hiểu Hà-nội là cái thứ gì. Bố nó bảo Hà-nội là cái rốn của Việt Nam, mẹ nó thì bảo Sài Gòn mới là cái rốn. Chương còn mong đến năm 1972, như lời Tiên nguyên tử nói, để được về quê nội «quan sát» rồi mới có thể dàn hòa giữa bố mẹ và xác định vị trí cái rốn của nước Việt Nam. Bây giờ, đi trên những con đường hẹp, ngắn, hai bên âm u hai hàng cây, lá rơi xào xạc, khiến Chương còn nhớ tới lời bố nó. «Hà-nội nhỏ, hẹp, không lớn bằng Sài Gòn nhưng Hà-nội không có xích-lô máy phun khói».

- Ông có nhớ Hà-nội không hở, ông ?

Ông Nguyễn Tiểu Lâm bị hỏi, sững sờ :

- Ông chẳng biết một tí gì về quê hương ta. Nhưng ông yêu bất cứ một cái gì thuộc về quê hương ta. Yêu Hà-nội, yêu Sài Gòn... .

Chương còn ba hoa :

- Hà-nội không có xe thô mọ nên không có cảnh xe thô mọ tè tè trên đường phố.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm hỏi :

- Sài Gòn có không ?

Chương còm cười toét :

- Nhiều lắm ông ạ !

Chẳng mấy chốc, ba ông cháu đã tới tư dinh của ông Bộ trưởng Phó Phệ. Chương còm hơi ngạc nhiên khi thấy nhà cửa trên mặt trăng đều kiến trúc một kiểu hình tròn ốc. Tư dinh của ông Phó Phệ cũng vậy. Chương còm vội rút sổ tay, vừa ghi đề nhớ, lát nữa, nếu có họp báo, sẽ nêu câu hỏi. Làm phóng viên cần có cặp mắt biết quan sát. Anh nào quan sát giỏi, ghi chép đúng là anh ấy có bài tường thuật hay nhất, độc đáo nhất.

Ba người đã bước lên khỏi tam cấp. Ông Phó Phệ đứng sẵn ở cửa tiếp đón tân khách. Ông Nguyễn Tiểu Lâm giới thiệu anh em Chương còm với ông Phó Phệ. Ông Phó Phệ xỏ một tràng tiếng Mặt Trăng :

- Rharat vrhan rhanh grăp gqor vrhai vvvem.

Ông Tiểu Lâm thông ngôn tút xuyt :

- Rất hân hạnh gặp gỡ hai em.

Và ông Phó Phệ thề liền :

- Đứa nào nói dối bố nó chết.

Anh em Chương còm suýt cười rống. Nhưng chúng nó nín được.

Bản tính của ông Phó Phệ là bản tính của con người chân thật, muốn người ta tin mình mà cứ sợ người ta không tin đến phải thề.

Ông Tiểu Lâm mách nước Chương còm :

- Cháu «đáp lễ» ông Phó Phệ đi.

- Cháu lạy ông ta à ?

- Không, cháu cũng phải thề.

Chương còm hiểu ý, nói :

- Gặp ông cháu vui thấy... mờ, cháu mà nói xạo, xe hủ lô cán thẳng Mã Viện !

Con Hương trịnh trọng hơn anh :

- Gặp ông, cháu sung sướng như gặp ông già Nô-en hồi năm ngoái. Đứa nào nói láo con cào cào cắn chân nó chảy máu đỏ lôm...

Ông Phó Phệ hí hửng xoa đầu hai đứa, dẫn chúng vào phòng tiếp tân. Phòng khá đông người, toàn là những dân «có máu mặt» ở nước Mặt Trăng. Người Mặt Trăng

gốc Việt mặc quần dài, áo chùng thâm, đầu đội khăn xếp, chân đi giày Gia Định, dù trẻ hay già. Người Mặt Trăng gốc Trung Hoa mặc đồ... thụng và đặc biệt vẫn tóc đuôi sam. Còn người Mặt Trăng chính cống thuốc ho bà lang Trọc mặc «pằng bà lòng» tức là «Cái thúng mà thúng hai đầu, Bên ta thì có, bên Tàu thì không» tức là cái váy. Dân quý phái Tô Cách Lan mặc quốc phục thế nào thì dân Mặt Trăng mặc như vậy. Đặc biệt, tóc người Mặt Trăng cạo trọc hều, chỉ để nuôi một mảng bằng trái trứng ở sau gáy, tai đeo đôi khuyên toòng teng. Cổ đeo vòng. Và hai cái răng bịt vàng chói lọi.

Anh em Chương còm không ngờ lạc vào thế giới hài hước. Ông Bộ trưởng Phó Phệ ở đây mà ở Trái Đất thì làm gì còn Ha-rôn Loi, Phẹc-năng-đen, Sạc-lô, Đa-ny Cây nữa.

Một xứ sở do các nhà lãnh tụ hề điều dắt, nhất định phải nhiều chuyện lạ. Chuyện lạ ở đây khiến nhà báo Chương còm lưu ý là hạnh phúc của nhân dân Mặt Trăng. Khi đã có hạnh phúc người ta mới cười nổi và khi đã tạo được hạnh phúc cho nhân dân, các nhà lãnh đạo tha hồ làm hề, nhân dân không những không chê trách, còn khoái là đằng khác. Chương còm tin chắc rằng nó mà chụp ảnh và làm cái phóng sự bằng hình đem về Sài Gòn, bỏ nó thêm mắm thêm muối sẽ đặc

sắc lẫm.

Chương còm nắm tay ông Tiểu Lâm, hỏi thăm :

- Ông có máy ảnh không ?

Ông Tiểu Lâm nheo mắt :

- Con nhà báo mà không có máy ảnh à ?

Chương còm đáp :

- Có chứ ông. Nhưng một hôm bác cháu đi E Giao Chỉ từ Sài Gòn ra Nha Trang, bác cháu bị chúng «thối» mất cái Petri S7 của bố cháu. E Giao Chỉ bảo sẽ đền, cháu sợ khrom mười niên nó mới đền ông ạ !

Ông Tiểu Lâm vuốt tóc Chương còm :

- Yên chí, cháu sẽ có đầy đủ hình ảnh cháu muốn..

Chương còm vững tâm rồi. Nó lại quan sát tường tận từng nhân vật trong cuộc tiếp tân này. Ông Phó Phệ vỗ tay ba cái :

- Im lặng. Ai còn thì thảo ông nội người ấy chết. Tôi long trọng giới thiệu hai sứ giả hoà bình của nước Đại Việt.

Anh em Chương còm chết lặng đi. Bỏ bu, chúng nó được ông Phó Phê phong làm sứ giả hoà bình chưa ?

- Tôi thành thật quý mến hai sứ giả hoà bình. Tôi mà nói dối, đến tối mai tôi đi ô-tô bương.

Cử tọa vỗ tay đôm đốp. Ông Phó Phệ dẫn anh em
Chương còm giới thiệu với từng người :

- Đây là ông Prhan Prhom (Phán Hóm) cố vấn... cười của tôi.

- Rất hân hạnh.

- Đây là mệnh phụ Ggang Vgdang (Răng Vàng) đệ nhị phu nhân của Mặt Trăng.

- Rất hân hạnh.

Sau một hồi giới thiệu dài mới hết các đại diện, thổ dân Mặt Trăng và Mặt Trăng gốc Hoa. Giờ tới lượt Mặt Trăng gốc Việt :

- Đây là ông Lưu Hải Hước.

Ông Lưu Hải Hước bắt tay Chương còm :

- Tôi... tôi... tôi... nấy này... này thung thước này...
này.

Ông Lưu Hải Hước vừa cà lăm vừa bị ngọng. Giá ông ở quê hương mà vô Nam di cư tị nạn Cộng sản chắc người ta bảo ông là người xứ Bùi Chu đây.

Con Hương sắp toét miệng cười, Chương còm phải nghiêm mặt nhìn em, tuy rằng nó cắn chặt môi dưới.

- Cháu thương ông lắm.

Ông Lưu Hải Hước bất giác rớt nước mắt :

- Nâu năm rồi (chữ r ông uốn thật cong lưỡi) nòng ta nạnh nùng. Ta nhớ nàng ta dưới trái đất quá xá, quá xa, qua xa... Các em nằm... nằm nòng ta bớt... bớt nạnh nễo...

Chương còm được ông Lưu Hải Hước dúm cho cái kẹo dồi chó. Ông bế bổng con Hương rồi cũng nhét vào túi áo «xịt-ca phăng-đơ» của con bé một vốc xí muối. Quan khách tiếp tục nâng ly uống xá xị Con Gấu, chế tạo tại Mặt Trăng và bốc thịt gà, thịt vịt chặt từng miếng, nhai nhồm nhoàm.

Ông Bộ trưởng Phó Phệ «ghen» với ông Lưu Hải Hước, vội vàng nhón hai cái phao câu. Ông bảo Chương còm há miệng ra. Và ông nhét miếng phao câu vào mồm nó. Chương còm dựng tóc gáy :

- Miếng gì vậy ông ?

- Phrhao krau.

Ông Tiểu Lâm thông ngôn :

- Phao câu cháu ạ ! Thứ nhất phao câu, thứ nhì đầu cánh mà. Cháu ăn đi, ngon lắm.

Ông Hải Hước xía vô :

- Ngon... ngon..thí... mờ.

Chương còm ngậm miếng phao câu đầy cả miệng. Gà ở mặt trắng to con nên miếng phao câu rất bự. Chương còm định nhai ngấu nghiến. Chợt nó hỏi ông Phó Phệ :

- Ông ơi, ông lấy chất hoi ra chưa ?

Ông Bộ trưởng Phó Phệ ngẩn tò te. Ông tự hỏi chất hoi là cái gì ? Đó là một cục bầy nhầy ở miếng phao câu phần cuối lưng con gà. Cái chất này hoi ơi là hoi. Ăn nhầm nó là bị bệnh... hoi rách liền. Ông Phó Phệ tuy không biết chất hoi là cái gì nhưng ông vẫn cứ gật đầu :

- Chất «hoi» ngon mà...

Khiến Chương còm muốn lè miếng phao câu ra. Nó níu tay ông Lưu Hải Hước :

- Ông ơi, cháu là miếng phao câu ra nhé ?

Ông Lưu Hải Hước trợn mắt :

- Chớ chớ... cháu... cháu nè ra, nập tức có chiến tranh ngay.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm đã hay chuyện. Ông khuyên Chương còm :

- Vì tình giao hảo giữa hai nước, vì thể diện quốc gia, vì nền hoà bình cần khôn, cháu hãy tỏ ra sung sướng mà nhai miếng phao câu đi.

Chương còm nhăn nhó :

- Cháu nuốt vào, nó sẽ ói ra cho mà xem.

Ông Lưu Hải Hước nghiêm nét mặt :

- Luốt đi, luốt mau đi ! Lếu cháu ói ra, siêu hoả tiễn niên hành tinh của quân đội Mặt Trăng sẽ bắn lát nước Việt Nam yêu dấu.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm nằn nì :

- Cháu hãy những người Mặt Trăng gốc Việt mà nhai miếng phao câu đi. Ông Phó Phệ có thể giết hết người Việt nếu cháu là miếng phao câu ra.

Thế là con nhà Chương còm đành phải cười tươi như hoa, nhai miếng phao câu «xần xặt», khen rồi rít :

- Phao câu Mặt Trăng ngon số dzách !

Ông Phó Phệ cười khoái trá. Chương còm đã trở thành chiến sĩ hoà bình, trở thành nhà ngoại giao cừ khôi, trở thành nhà ái quốc chân chính vì ăn miếng phao câu còn nguyên chất hoi. Không hiểu trong càn khôn có ai dám ăn miếng phao câu đầy chất hoi để cứu vãn nền hoà bình chưa ?

Ông Phó Phệ vui quá, nhảy cà tung. Ông nhóp miếng phao câu vệt nhét vào miệng con Hương. Con bé muốn từ chối quá. Nó khéo léo hỏi :

- Thưa ông, phao câu gà hay phao câu vệt đây ạ ?

Ông Phó Phệ cười ruồi :

- Phao câu vệt.

Con Hương đã lè miếng phao câu ra tay :

- Thưa ông, tên ông nội cháu là Vũ văn Vệt, cháu ăn phao câu tức là cháu ăn ông nội cháu. Cháu thương ông nội cháu lắm, cháu chả nỡ ăn... . ông nội cháu đâu.

Ông Phó Phệ lắc đầu. Đôi khuyên trên tai ông lắc lư

trông kỳ dị lạ thường. Chương còm, ông Tiểu Lâm, ông Hải Hước chờ đợi phản ứng «tác giăng nổi giận» của ông Phó Phệ. Chiến tranh giữa Mặt Trăng và Trái Đất sẽ bùng nổ nếu ông Phó Phệ đá tung cái bàn bày rất thịt vịt, thịt gà và xá xị Con Gấu. Nhưng kìa, ông Phó Phệ đã xoa miềng tóc gáy :

- Cháu ăn phao câu gà nhé ?

Ông Hải Hước thở phào. Ông Tiểu Lâm gãi mụn ghẻ ở kẽ tay. Chương còm tròn xoe mắt. Con Hương nói :

- Thưa ông, tên bà nội cháu là Nguyễn thị Gà ạ !

Ông Phó Phệ vội nhón miềng phao câu vịt trên tay con Hương bỏ vô miềng ông nhai ngấu nghiến. Ông chiêu một hơi xá xị Con Gấu, rồi ôm chầm con Hương, bế bổng lên :

- Đây là đứa bé có hiếu...

Cuộc tiếp tân cứ tiếp tục. Vui vẻ cả làng. Không một ai sợ chiến tranh bùng nổ. Khi thịt gà, thịt vịt và xá xị Con Gấu đã đầy dạ dày quan khách, ông Tiểu Lâm bảo Chương còm :

- Cháu phải phát biểu vài cảm tưởng. Dân Mặt Trăng chọn Việt văn làm sinh ngữ chính, cháu nói tiếng Việt

họ hiểu hết. Những người đọc và viết nổi chữ, tiếng nước ta đều là những người trí thức cao quý. Chỉ có dân phát phơ, áp-phe mới chịu học tiếng Mỹ, tiếng Anh. Người đại trí thức Mặt Trăng chê tiếng Mỹ.

Chương còm hơi bối rối :

- Cháu sẽ nói gì ?

Ông Tiểu Lâm trấn tĩnh nó :

- Cháu đừng tỏ ra quan trọng. Cháu nói về tinh thần hiếu hoà của Việt Nam và Mặt Trăng. Cháu ca ngợi ông Phó Phệ và nhân dân Mặt Trăng nhiều vào.

Vừa lúc đó, ông Phó Phệ bước lên mi-cô. Ông nói một loạt tiếng Mặt Trăng. Ông Tiểu Lâm dục Chương còm :

- Rồi, ông Phó Phệ giới thiệu cháu rồi đó. Cháu lên phát biểu cảm tưởng đi.

Chương còm lững thững bước lên «sân khấu». Nó khoanh tay trước ngực, cúi đầu rất thấp :

- Cháu gửi lời chào các ông, các chú, các bác... .

Đoạn nó buông thông tay, đứng thẳng :

- Và nhân danh dân tộc Việt Nam hiếu hòa, tôi gửi tới quý vị lời chào đoàn kết.

Ông Tiểu Lâm ghé sát tai ông Hải Hước :

- Thăng nhỏ được quá. Khi nhân danh dân tộc, nó tỏ vẻ kiêu hùng chứ không khúm núm như những thằng khác khi ra nước ngoài.

Cử tọa vỗ tay đôm đốp. Chương còm bỗng thấy bốc lửa, nó ba hoa :

- Thừa quý vị... với tư cách cá nhân, tôi và em gái tôi hết sức ca ngợi ngài Bộ trưởng Phó Phệ. Ngài Phó Phệ vui tính lẻo láo con thuyền quốc gia cừ khôi. Có thể nói là tuyệt cú mèo.

Ông Phó Phệ khẽ gật cái đầu. Đôi khuyên trên tai ông lắc lư. Theo thói quen, ông lại đưa tay xoa miếng tóc ở đằng sau gáy.

- Ngoài ông Phó Phệ, tất cả các nhân vật Mặt Trăng đều chỉ một cây hết trơn.

Chương còm hắng giọng :

- Với tư cách đại diện dân tộc Việt Nam, tôi ca ngợi tinh thần hiếu hòa của chính phủ và nhân dân Mặt Trăng.

Thưa quý vị,

Ở càn khôn có hàng triệu quốc gia, nhưng có lẽ, chỉ mỗi quốc gia Mặt Trăng là đáng đề cập tới. Ở đây sạch sẽ, hợp vệ sinh, nhà tiểu công cộng thơm tho hơn nhà tiểu riêng của tổng thống Johnson, không ai cởi trần, mặc quần xà-lỏn để hở những cái rốn to bằng quả quýt, không có xe xích-lô máy phun khói, xe thô mộ «pipi» giữa đường, không ai khắc nhổ bừa bãi, đầu cơ tích trữ... Ôi, nói làm sao hết cái sạch sẽ ở nước Mặt Trăng. Tôi hứa với quý vị rằng khi về nước, tôi sẽ viết một cuốn ký sự dày 4000 trang nói về cuộc viếng thăm xứ sở Mặt Trăng của anh em tôi.

Chương còm tự nhiên bí, đứng ngẩn mặt ra. Nó muốn tìm một câu văn thật kêu boong boong để kết thúc bài diễn văn ứng khẩu của nó. Nhưng tìm mãi không nổi. Thế mới biết, dù thuộc thông minh và thuộc khôn ra có làm cho ta thông minh và khôn ra nhưng cũng không tài nào viết văn hay được.

Cử tọa tưởng Chương còm đã nói hết, bèn cười hô hô, hi hí, hê hê, hê hê. Anh em Chương còm then đỏ mặt tía tai. Họ chế nhạo mình chẳng ? Kìa cả ba ông Phó Phệ, Hải Hước, Tiểu Lâm cũng ôm bụng cười tít cả mắt. Bất buộc Chương còm và Hương phải cười. Cử tọa chỉ đợi thế, bèn ngưng cười và vỗ tay đôm đốp.

Anh em Chương còm chẳng hiểu gì. Ông Phó Phệ tới bé Chương còm xuống. Ông Tiểu Lâm khen Chương còm rồi rít. Cuộc tiếp tân chấm dứt bằng bản nhạc đầu là nhạc Mỹ, khúc giữa là vọng cổ, khúc kết là nhạc Nguyễn Hữu Thiệt !

Sau đó, năm người : ông Bộ trưởng Phó Phệ, ông Bộ trưởng Tiểu Lâm, ông Bộ trưởng Hải Hước, Chương còm và Hương cùng lên lầu để ký kết rất nhiều thỏa hiệp. Đặc biệt nhất là thỏa hiệp văn hóa. Mặt Trăng yêu cầu Việt Nam cử thêm nhiều giáo sư văn chương lên đây để dạy ở Đại Học. Chứ một mình giáo sư Cuội e rằng không đủ vì càng ngày Mặt Trăng trau dồi Việt văn càng đông.

Chương còm đã ký lia lịa. Ký thật nhanh để được rút sổ tay ghi thêm một chi tiết : giáo sư Đại học Văn khoa Cuội. Sau đó, ông Phó Phệ dẫn anh em Chương còm đi coi tuồng chiếu bóng «Lý Chơn Tâm, anh hùng cười cùi», một phim Việt Nam nói tiếng Việt khỏi cần phụ đề.

Rạp xi-nê ở Mặt Trăng rộng rãi, máy lạnh không hề bị cúp. Tuy không có những lời cách ngôn «Chúng ta không nên hút thuốc lá để mọi người được thanh thoi giải trí và ra về thơ thới hân hoan» như ở các rạp Sài Gòn, nhưng chẳng thấy ai hút thuốc cả. Có câu cách

ngôn trên mà người ta vẫn hút thuốc, vẫn phà vào mặt người bên cạnh rồi cười hô hô thì mĩa mai vô cùng.

Ở các rạp xi-nê Mặt Trăng không có nạn bị người sau tuột giày ghếch đôi chân mang bít-tát (vớ) thối lên đầu mình; không có nạn cười nói um sùm lúc phim đang chiếu; không có nạn «diễn nô» tức là ngồi ý hai ba xuất rồi cứ tới đoạn gây cần bèn kể trước vanh vách. Tuồng «Lý Chơn Tâm, anh hùng cười cười» ở Việt Nam bị chê lên, chê xuống. Dân Lèo, dân Miên không thèm coi. Ấy vậy mà dân Mặt Trăng rất hâm mộ. Các đạo diễn Hoàng Anh Tuấn, Nguyễn Long lên đây quay phim, chắc chắn sẽ khảm khá. Ôt- ca mấy hồi.

Anh em Chương còm ôm mặt nguyệt. Ôi giờ ơi, «Lý Chơn Tâm, anh hùng cười cười» mà được hoan hô à ? Dân Mặt Trăng chiều lòng anh em Chương còm đấy. Cũng như các dân tộc láng giềng của Việt Nam đã chiều lòng dân tộc Việt Nam bằng cách khen rồi rít các đoàn văn nghệ dân tộc khi sang nước họ nhảy «Giòng sông xanh» và ca tiếng Anh, tiếng Pháp. Và lại hòa tấu nhạc của Mozart, Beethoven do nhạc trưởng không xuất thân ở một Viện m Nhạc nào mới ghê chứ !

Chương còm nghĩ lan man. Không lý nào một dân tộc văn hiến như dân tộc Mặt Trăng, một dân tộc có cái thủ đô không một ai «pipi» bậy ở gốc cây, không

thấy bóng một ông cảnh sát nào đi rình phạt xe đậu trái phép lại có thể khoái chí cái phim cù lần, quê ba cục «Lý Chơn Tâm, anh hùng cười cùi» được. Họ xã giao, lấy lòng mình đây. Bất giác, Chương còm đau đón cho những cái gọi là văn hoá dân tộc, văn nghệ dân tộc đem trình diễn tại xứ người.

À, anh em Chương còm vừa nhận ra điều này : Các nhà lãnh đạo Mặt Trăng đi coi xi-nê-ma không có lính hộ tống chi cả. Họ ngồi đồng hạng cùng dân chúng, mua vé muộn thì ráng ngồi trên. Nếu ầm ớ nói chuyện bi bô hay hút thuốc, lập tức bị la ó, bị đuổi ra khỏi rạp. Bổng nhắng gior thẻ Bộ Trưởng còn bị tổng giam bảy ngày.

Cuộc giải trí chấm dứt. Ông Phó Phệ tiến chân anh em Chương còm về tận khách sạn. Rồi ông và ông Lưu Hải Hước bách bộ trên con phố nhỏ. Ông Nguyễn Tiểu Lâm ở lại chơi với Chương còm thêm vài phút. Chương còm lợi dụng việc này hỏi ông Nguyễn :

- Thưa ông, tại sao giáo sư Đại học Văn khoa Cuội không tới dự buổi tiếp tân hôm nay ?

Ông Nguyễn đáp :

- Nó bị cúm.

Con Hương xía vô :

- Mèng dec oi, ông gọi giáo sư Đại học là nó à ?

Ông Nguyễn Tiểu Lâm cười hê hê :

- Thì nó là... thằng Cuội mà.

Bây giờ Chương còn mới nhớ ra một điều : giáo sư Cuội là người phổ biến văn hoá Việt Nam trên mặt trăng. Nó lễ phép :

- Thưa ông... chúng cháu muốn gặp giáo sư Cuội.

Ông Nguyễn vỗ vai Chương còn :

- Dễ ợt.

Chương còn nói :

- Chúng cháu muốn đi một mình.

Ông Nguyễn vuốt râu :

- Ông sẽ cho địa chỉ của nó.

Chương còn rút cuốn sổ nhỏ ra ghi. Chờ ông Nguyễn Tiểu Lâm về, Chương còn vội vàng gọi giây nói xuống tòa báo của bố nó, tường trình mọi việc cho bố thu vào «ma nhê tô phon». Nó mừng lắm vì chuyến giang hồ

này nó học được nhiều điều bổ ích, thời gian lại chưa quá một tuần. Chương còn nghĩ thêm :

«Bố mình đâu cần giàu, bố mình chỉ mong có một căn nhà đỡ phải đi mượn. Bố mình đã có cái xe bốn bánh tạm tạm, giờ có thêm căn nhà, chừng trăm ngàn gửi băng là hạnh phúc tràn trề. Những bài báo bố mình gửi Paris Match sẽ giúp bố mình thực hiện sự mong muốn. Tụi nó sẽ dịch hàng chục thứ tiếng. Ôi ! Sướng ghê !»

- Sáu -

Hai anh em đi hết một cái dốc, rẽ sang bên trái một quãng ngắn là đến nhà giáo sư Cuội. Nhà giáo sư Cuội ở bên số lẻ. Lạ lùng thay, căn nhà này cũng xây cất theo hình tròn ốc. Con Hương khe khẽ hát «Lặng yên ta nói Cuội nghe, ở trên cung trăng mãi làm chi».

Lúc đó giáo sư Cuội đang ngồi soạn bài giảng cho sinh viên Đại học Văn khoa. Giáo sư ngâm điệu thuốc lá Cẩm Lệ, miệng mũi thở khói, tay viết lia lịa. Giáo sư Cuội đấy. Thế mà ở Việt Nam hàng ngàn đám mây mù huyền sử bọc kín lấy cuộc đời ông.

Cổ tích thì kể rằng Cuội mò côỉ bố mẹ, ở với chú thím, chuyên «đi ra dối cha, về nhà dối chú» và xạo với tất cả mọi người. Cái tội nói dối này bị trời xử phạt rất nặng là xích chân ở gốc cây đa trên Mặt Trăng.

Ca dao thì kể rằng :

- Thằng Cuội ngồi gốc cây đa,
Đẻ trâu ăn lúa gọi cha ời ời.
Cha còn cắt cỏ trên trời,
Mẹ thời cưỡi ngựa đi mời quan viên.

Lại có ca dao kể khác rằng :

-Thằng Cuội ngồi gốc cây đa,
Thờ cha trong miếu có ba đồng tiền.
Đồng tiền mua trống, mua kèn,
Đồng thì mua mỡ đốt đèn thờ vong.

Ấy đó, cuộc đời sự nghiệp của giáo sư Cuội đã sai be bét. Cổ tích bảo Cuội mồ côi cha mẹ. Ca dao bảo cha Cuội đi cắt cỏ, mẹ cưỡi ngựa mời quan viên và chết. Cuội có ba đồng tiền ? Vậy là thế nào ? Bỏn phận của nhà báo Chương còn phải khám phá ra sự thật.

Chương còm gõ cửa. Có tiếng vọng ra :

- Ai đó ?

Chương còm không biết xưng hô làm sao cho đúng. Bèn đáp :

- Chương còm đây giáo sư Cuội ạ !

Giáo sư Cuội đưa tay xoa cái đầu nhăn thín như hòn đá Cuội :

- À, người quê hương ta...

Giáo sư Cuội chạy ra mở cửa. Vừa thấy mặt giáo sư Cuội, con Hương đã ôm bụng cười ngất. Chương

còn nắm tay em. Nhưng con Hương cứ cười. Giáo sư Cuội nhe răng. A, hàm răng giáo sư Đại học Văn khoa Mặt Trăng có hai chiếc bít vàng. Giáo sư Cuội cười hề hề. Rồi cười rống dữ dội hơn cả con Hương. Khiến Chương còn cũng phải cười. Mọi người trong nhà, mở tung cửa, ào ra sân vỗ bụng làm trống cơm, cười như điên, như dại. Trận cười kéo dài năm phút. Rồi im bật. Mọi người ở khu phố của giáo sư Cuội, kéo vào nhà. Thì, bỗng con Hương ré lên mấy tiếng cười... tàn. Thế là hàng trăm người lại cười hơn sấm sét.

Giáo sư Cuội vỗ vai con Hương :

- Em bé Việt Nam thông minh quá.

Chương còn ngạc nhiên :

- Nó hồn láo tại sao giáo sư khen nó ?

Bây giờ trận bão cười chấm dứt. Giáo sư Cuội thân mật mời anh em Chương còn vô nhà. Giáo sư nói :

- Cười là dân tộc tính Mặt Trăng, nó cần thiết như cơm, nước và tình thương yêu. Kẻ nào biết cười, kẻ ấy được dân Mặt Trăng kính trọng. Các em đã được họ cảm mến rồi đó.

Con Hương hỏi một câu vớ vẩn :

- Giáo sư bị cúm hử ?

Giáo sư Cuội gật cái đầu trọc :

- Ủa !

Con Hương móc túi lấy hai viên «Coọc tan» :

- Giáo sư uống đi, năm phút sau khỏi liền tù tì...

Giáo sư Cuội khen con Hương :

- Em «đề» quá !

Con Hương phụng phịu :

- Giáo sư đọc tên ông ngoại Hương rồi. Ông ngoại Hương là Nguyễn Ngọc Đề mà...

Giáo sư Cuội xoa đầu Chương còm :

- Còn em, em là anh hùng dân tộc.

Con Hương vênh mặt :

- Giáo sư lại đọc tên ông nội Hương nữa. Ông nội Hương là Vũ Mộng Hùng.

Giáo sư Cuội thở dài :

- Khó quá xá.

Rồi giáo sư lắng chuyện khen :

- Làm sao em Hương có thuốc «Coọc tan» ?

Con Hương có dịp «khoe» mẹ nó :

- Úi giời ơi, mẹ cháu rắc rối lắm. Đi đâu xa là mẹ cháu bắt mang theo đủ các thứ thuốc nhức đầu, cảm mạo. Lại có cả dầu cù-là, dầu chổi Huê Kỳ, dầu Nhị Thiên Đường, dầu An-côn đờ mǎng. Giáo sư có đau bụng không ? Một giọt An-côn đờ mǎng là hết nhẩn nhó...

Giáo sư Cuội nghĩ thầm : «Con bé này đi bán thuốc cao đơn hườn tán với gánh xiệc thì nhất». Chợt, giáo sư nhớ ra một điều :

- Hai em đừng gọi anh là giáo sư nữa nhé ! Cứ kêu đại anh là... anh Cuội đi. Cho nó thân mật.

Con Hương vồn vã trước :

- Anh Cuội ơi, anh uống thuốc đi !

Cuội (giờ khỏi gọi là giáo sư) toét miệng cười :

- Anh đi uống đây.

Cuội rót nước nóng, uống hai viên «Coọc tan» liền.

Nó cảm thấy tỉnh táo ngay. Và nó vào chuyện với Chương còm, Hương nhè như gió.

- Anh rất tiếc không tới dự cuộc tiếp tân khoản đãi hai em. Nhưng anh báo cho Chương còm biết Viện Đại học Mặt Trăng đã gửi giấy mời em tới diễn thuyết.

Chương còm giật mình đánh thót một cái :

- Em diễn thuyết hử, trời !

Cuội cười toe :

- Chứ sao. Anh đây còn là giáo sư Đại học Văn khoa cưa mà.

Con Hương phá ngang :

- Anh ơi, tại sao tên anh là Cuội ?

Cuội chớp mắt lia lịa. Kỷ niệm khôn khổ của đời nó vừa hiện ra. Đó là chuỗi kỷ niệm khôn khổ dài lê thê của một đứa bé mồ côi bố mẹ, phải sống nhờ chú thím. Thím hành hạ. Chú hắt hủi. Cuội bị đối xử tàn tệ hơn cả đứa đầy tớ. Nó không được đi học. Suốt ngày chăn trâu ngoài đồng, mưa nắng dãi dầu. Một hôm đói quá, Cuội bỏ trâu đi vào xóm xin khoai nướng ăn. Trâu húc nhau văng mạng và chạy bừa xuống ruộng lúa. Chú Cuội đánh Cuội một trận thừa sống thiếu chết. Thím Cuội

xích chân nó vào gốc cây cau sau nhà, bỏ Cuội đói khát hai ba ngày liền. Cuội chết lả. Khi nó tỉnh dậy nó thấy nó lơ lửng trong bầu trời. Một người có bộ râu dài quá rốn ôm nó bay lên cao, cao tít. Đến lúc ông già này đặt nó xuống đất, nó mới hỏi han. Thì được biết ông già là Thần Kim Quy.

An Dương Vương xây thành trì để ngăn chặn rợ Hán xâm lấn cứ bị loài yêu quái tức là bọn Hán nằm vùng phá hoại. Xây bao năm trời cũng không xong. Bấy giờ, có một nhà hiền tài là Thần Kim Quy thương hại An Dương Vương ghê lắm. Kẻ sĩ có quyền thương hại vua. Vua không có quyền thương ai cả, chỉ có bổn phận làm cho dân hạnh phúc thôi.

Thần Kim Quy là một kiến trúc sư kỳ tài, mặc dù, ngài chẳng có cái «pờ ri» nào ở La Mã cả. Bởi vì, khi Việt Nam đã biết dùng đồ sắt (Phù Đổng Thiên Vương cưỡi ngựa sắt, cầm roi sắt đánh nát giặc n), bởi vì khi Việt Nam đã có Thần Kim Quy thì La Mã, nơi tượng trưng cho văn minh u châu hãy còn ngụp lặn trong bóng tối dày đặc của man di mọi rợ. Dân tộc Việt Nam mới là dân tộc văn minh trước nhất của loài người.

Ấn sĩ Kim Quy vẽ tặng An Dương Vương cái họa đồ Loa Thành. An Dương Vương theo đúng họa đồ của kiến trúc sư Kim Quy xây cất thành Cổ Loa. Thành

giống hình thù con ốc, dưới lớn trên nhỏ tức là con ốc úp xuống, kiên cố vô cùng, rợ Hán hết bề xâm lấn. Cổ Loa thành xây xong, loài yêu quái bó tay. An Dương Vương mang ơn kiến trúc sư Kim Quy, phong chức tước, bổng lộc cho Kim Quy. Nhưng Kim Quy từ chối.

Trước khi rời kinh đô về ẩn nơi thâm sơn cùng cốc, Kim Quy dâng An Dương Vương một quốc sách. (Sử chép Thần Kim Quy dâng vua một cái móng. Vua lấy cái móng rùa này làm cái nỏ gọi là nỏ thần. Hễ có giặc tới đánh, đem nỏ thần ra bắn một phát là giặc tan). Kim Quy chỉ dẫn An Dương Vương xử dụng quốc sách này. An Dương Vương mừng lắm, đem ra áp dụng ngay. Tức thì trong nước dân chúng ấm no hạnh phúc. Không có cảnh bóc lột khốn khổ. Dân thương quân, quân kính dân, mọi người thương yêu nhau, nhường nhịn nhau, cùng nhau luyện lưu, gìn giữ quê hương. An Dương Vương không ăn cắp công quỹ, nghèo mạt rệp, tận tụy vì đất nước, vì trăm họ đến nỗi nám phổi. Nên dân chúng càng kính mến An Dương Vương.

Mỗi lần có giặc xâm lăng bờ cõi, An Dương Vương kêu gọi dân chúng bảo vệ tổ quốc. Thì tất cả mọi người già trẻ trai gái đều vùng lên đuổi giặc. Và giặc mạnh như vũ bão vẫn thua toi bời trước sức mạnh đoàn kết quân dân dưới thời An Dương Vương. Quốc sách mà

Kim Quy dâng An Dương Vương hay như vậy đó. Các nước ngoại bang muốn thôn tính Việt Nam đành bó tay.

Bấy giờ có tên Triệu Đà vốn mang nhiều máu của rợ Hán biết được một điểm yếu của An Dương Vương. Hắn đã nghĩ nát óc mới vớ nổi điểm yếu này. Và hắn ta cương quyết thực hiện một âm mưu xâm lăng êm ái. Chẳng là, An Dương Vương có mỗi mụn con gái My Châu. Ngài cưng My Châu lắm. Tới tuổi cập kê, An Dương Vương muốn tìm chồng cho My Châu rồi trao ngôi báu cho nàng và về dưỡng già ở chân núi Sóc, viết cuốn «Văn Minh Hồng Bàng» cùng sáng tác một bộ trường thiên lịch sử tiểu thuyết dài 5000 trang. Nhưng con trai các vị thượng thư toàn lũ xấu giai. Anh này không rở thì sút môi. Anh kia mặt mũi khô ngô thì lại thọt... Trong dân giả chẳng ai thêm lấy con vua. Đời sống có tự do, hạnh phúc là tiên rồi. Làm vua chỉ mang tội vào thân. Cúc cung phục vụ dân chúng đến ho lao, đâu được hưởng cảnh thơ túi, rượu bầu trên con thuyền nhỏ, dưới ánh trăng trong «cùng với giai nhân sống ngoài vòng cương tỏa». Kiêu này My Châu dám ế chồng lắm à...

An Dương Vương buồn bã. Đốc-tờ chiếu phôi cho ngài bảo phôi ngài nám nửa lá rồi. May sao, một hôm có chàng phong lưu công tử cưới con ngựa trắng lông bông giầy cương, tha thân trong đường phố kinh kỳ.

My Châu đang ngồi làm tóc ở tiệm Elizabeth bỗng trông thấy chàng.

Đôi mắt nàng sáng rực cơ hồ đôi mắt trong cổ tích. Nàng bắt con tì tất tên là Liên Tử theo dõi chàng phong lưu công tử. Bất ngờ, chàng phong lưu công tử cho ngựa bước tới gần cung điện. Và lòi cây lục huyền cầm Y Pha Nho dắt ở yên ngựa bên phải y hết cây súng dài của dân coi bò miền Téch-xa thuở dân Mỹ còn ăn lông ở lỗ, đã man thượng thặng.

Chàng phong lưu công tử bắt con tuần mã đứng im. Và tay búng sáu sợi dây, tay bấm «ác co» miệng ca bài «ò e Rô be đánh đu, Tạc giăng nhảy dù, cao bồi bắn súng. Chết cha, con ma nào đây, làm tao hết hồn, thần lẫn cụt đuôi». An Dương Vương đang ngồi đọc sách bỗng gấp sách lại, chạy ra cửa sổ, ngó xuống đường. Chàng phong lưu công tử «xô lô» một bản đàn thật tha thiết. Rồi ca bài khác : «Hoan hô bàn tay anh cầm cần câu, đã câu được ba con rô, bốn con mè, năm con chép..» An Dương Vương vỗ tay khen hay. Bèn mời chàng phong lưu công tử vào «buya rô» hỏi han sự tình.

Vừa khi đó, My Châu làm tóc đã về. Nàng xẹt keo khiến mái tóc của nàng cứng như rẽ tre. Câu ca dao «Tóc rẽ tre em chải lược bồ cào» xuất xứ từ mái tóc của My Châu. Nàng giấp mặt chàng phong lưu công tử thì

thẹn đỏ mặt mũi. An Dương Vương giới thiệu với con gái yêu :

- Gã này hát hay hơn... sấm !

Chàng phong lưu công tử cười khiêm tốn :

- Tâu bệ hạ, tui ca còn kém sấm ngoài chợ.

An Dương Vương phán :

- Trẫm muốn thưởng thức một chương trình đại nhạc hội, mi nghĩ sao ? À mày là gì ?

- Bẩm, nhà cháu tên là Trọng Thủy.

An Dương Vương âu yếm cầm tay con gái :

- Con nhỏ này tên là My Châu. Ta là vua, con ta là công chúa, mi biết không ?

Trọng Thủy cười tình :

- Bẩm biết hết tron.

Sau câu chuyện... văn nghệ, Trọng Thủy ở ì trong cung điện, đi lại khắp chỗ kể cả những chỗ bị ngăn cấm vì sợ bí mật quốc phòng lộ ra ngoài. Nhờ đẹp trai nên được My Châu yêu, nhờ hát hay nên được An Dương Vương khoái, Trọng Thủy mới rảnh tay để thi hành âm

muu của Triệu Đà. Chiều chiều, Trọng Thủy thường đánh «tê lê típ» bằng mật mã về nước cho bố mình là Triệu Đà biết rõ cách trị dân của An Dương Vương. Triệu Đà vẽ kế hoạch, sai người vượt tuyến đem sang cho Trọng Thủy.

Lập tức Trọng Thủy xúi An Dương Vương mở các sòng bạc, cho phép chơi gà, xây nhiều trung tâm giải trí để các vị Bộ trưởng và phu nhân vui chơi. Hễ có sòng bạc là có kẻ thua. Kẻ thua không đâm đầu vô xe tự tử thì tìm cách ăn cắp. Các vị Bộ trưởng đã ăn cắp công quỹ. An Dương Vương mê đồ đen đâm ra bê bối, giao việc quốc gia cho Trọng Thủy. Trọng Thủy một mặt sát hại nhân tài của An Dương Vương, một mặt tăng đủ thuế và giảm lương lính. Khiến quân dân oán ghét An Dương Vương vô cùng, chỉ mong An Dương Vương chết đi. Triều đình nát bét. Cờ bạc rượu chè năm này qua năm khác. Dân gian ly tán. Trộm cướp nổi lên như rươi.

Hiền tài Kim Quy chống gậy xuống núi về kinh đô gặp An Dương Vương. An Dương Vương nghĩ tình xưa, tiếp Kim Quy mười lăm phút. Kim Quy khuyên vua hãy vì giống nòi Bách Việt trừ khử ngay Trọng Thủy. Kế hoạch quốc phòng và quốc sách đã bị Trọng Thủy khám phá hết. Vua dùng nó là dùng một tên địch nằm vùng. Muốn cứu dân cứu nước, trước hết, phải quy tội

cho Trọng Thủy rồi đem nó ra pháp trường xử tử để trăm họ đều hay. Sau đó, dẹp các sông bạc, hỏa thiêu các trung tâm giải trí, bãi bỏ thuế hai năm, tăng lương quân đội gấp đôi và «rèn quân chinh cán» đề phòng giặc xâm lăng.

An Dương Vương cười hề hề. Thần Kim Quy buồn bã. Mười lăm phút ngắn quá, không đủ thì giờ «giác ngộ» ông vua bê bối. Mấy lần sau, Kim Quy xin yết kiến, vua sai người tặng tiền Kim Quy và từ chối không tiếp. Trọng Thủy được mật báo, cho người ám sát Kim Quy. Hiền tài Kim Quy chết dưới chân thành Cổ Loa và hiền thánh. Ít lâu sau, Triệu Đà khởi binh đánh An Dương Vương. Dân oán, quân ghét, chẳng ai thêm đánh giặc. Nhờ thế, Triệu Đà cướp nước của An Dương Vương. Kim Quy chờ tới phút này mới chỉ mặt An Dương Vương mắng một chập rồi bay lên mặt trăng. Khi bay lên, ông đem theo cả Cuội.

Kể xong tiểu sử đời mình, Cuội thở dài :

- Nước Việt chúng ta không ngóc đầu lên nổi là vì bọn vua quan dốt nát, ngu xuẩn. Anh hy vọng thế hệ búp bê mai này sẽ đưa nước Việt về nguồn. Anh sẽ dẫn hai em tới gặp Thần Kim Quy. Ta đến mộ của ngài cầu cơ, ngài phải hiện lên tặng dân tộc ta một quốc sách.

Chương còm rút cuốn sổ ra. Làm báo là vậy. Ai nói gì cũng phải ghi chép cho đầy đủ và đúng. Viết văn có quyền tưởng tượng. Chứ viết báo mà tưởng tượng thì không... có lương tâm và bị ra toà án. Cuối biết thóp Chương còm, cười hê hê :

- Tính phỏng vấn anh chẳng ?

- Dạ.

- Phỏng vấn đi !

- Thừa anh, nhà cửa, công thự ở Mặt Trăng đều kiến thiết theo hình con ốc. Phải chăng kiến trúc sư Kim Quy đã vẽ hoạ đồ ?

- Đúng.

- Anh là người có công phổ biến văn hoá Việt trên Mặt Trăng. Và anh đã phổ biến bằng cách nào ?

- Bằng bộ «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» của cụ Trần Trọng Kim.

- Thế nghĩa là Mặt Trăng mới được hấp thụ văn hoá nước ta ngót trăm năm nay ?

- Đúng.

- Còn tiếng nước ta ?

- Anh dạy họ nói từ mấy nghìn năm rồi.

- Tại sao anh sống lâu thế ?

- Vì Hằng Nga cho anh liều thuốc trường sinh của Hậu Nghệ.

- Mặt Trăng có bao nhiêu người bắt tử tất cả ?

- Bốn người. Tứ bắt tử : Hằng Nga, Nguyễn Tiếu Lâm, Lưu Hải Hước và anh.

- Em có thể tiếp kiến Hằng Nga được không ?

- Tại sao ?

- Hằng Nga bị Hậu Nghệ bắn tên trúng cẳng. Nàng bị cưa một chân đi đâu phải chống nạng. Nàng buồn và hối hận phụ chồng, nên sau khi uống thuốc trường sinh nàng cạo tóc đầu đi tu. Giờ nàng không tiếp ai. Quanh năm ngày tháng đọc «Gia Huấn Ca» của Nguyễn Trãi.

- Thừa anh, ai bảo anh phổ biến văn hóa Việt bằng bộ sách «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» ?

- Cụ tổ Hồng Bàng. Cách đây mười mấy năm, chính cụ Trần Trọng Kim khuyên anh nên «rinh» bộ sách này

lên đây. Vì ở nước ta, giờ có nhiều giáo viên soạn sách giáo khoa... đợt sóng mới. Sách giáo khoa có cả thơ đả đảo Cộng sản và hoan hô Ngô Đình Diệm thì nhất rồi. Nên Bộ Quốc Gia Giáo Dục mới chê bộ sách tuyệt vời của cụ Trần Trọng Kim. Giờ chỉ có Mặt Trăng được hân hạnh vỡ lòng chữ Việt bằng bộ sách cao quý «Quốc Văn Giáo Khoa Thư».

- Thừa anh.

- Gì em ?

- Em hỏi câu này anh đừng giận nhé ?

- Ô kê

Con Hương kê khê giáo sư Cuội :

- Mặt Trăng chê tiếng Mỹ là thứ tiếng nhà quê, tại sao anh còn ô kê ?

Giáo sư Cuội cười xòa :

- Anh quen miệng. Từ nay anh hứa sẽ không thèm ô kê nữa.

Chương còm phỏng vấn tiếp :

- Anh hứa đừng giận nhé ?

- Anh hứa mà.

- Nhất định nhé !

- Ủa !

- Nếu anh giận thì sao ?

- Đứa nào giận, đứa ấy chết lòi ruột.

- Thưa anh, tại sao đầu anh lại nhăn thín như hòn đá cuội vậy ?

Cuội phá ra cười. Nó xoa tay lên đầu :

- Đồ các em biết tại sao đầu anh lại nhăn thín ?

Con Hương liếm môi :

- Dễ ợt.

Cuội hỏi :

- Tại sao ?

Con Hương bẻ đốt tay «rắc» một cái :

- Tại hồi mới sanh, mẹ anh tắm cho anh, mẹ anh lấy khăn kỳ mạnh đầu anh nên nó nhăn thín chứ gì ?

Giáo sư Cuội nhún vai :

- Sai rồi.

Chương còm phổng vắn :

- Thế tại sao ?

Cuội nhe răng cười. Và nhờ đó Chương còm biết thêm Cuội có hai cái răng vàng.

- Tại vì anh chăm chỉ, ngoan ngoãn, ai cũng xoa đầu anh, khen ngợi anh nên tóc nó rụng hết.

Con Hương nghiêm trang :

- Anh có muốn mọc tóc không ?

Cuội hớn hờ :

- Muốn lắm chứ, có tóc anh sẽ mua «bờ ri ăng tin» chải cho mượt. Anh khoái chải kiểu... »tăng gô si noa».

Con Hương xoa tay :

- Tiếc quá, thôi để em gửi thuốc mọc tóc cho anh. Mà bưu điện trên này có ăn cắp đồ không hở, anh ?

Cuội lắc đầu :

- Trên này không ai nói hai tiếng «ăn cắp». Em yên tâm mà gửi thuốc mọc tóc cho anh.

Chương còm ngậm ngón tay trở giữa hai hàm răng.
Cuối hất đầu :

- Em tập viết báo hả ?

- Không.

- Thế sao hỏi và ghi chép kỹ lưỡng vậy ?

- Ghi giùm bố em.

- Bố em làm báo ?

- Vâng.

- Em có muốn làm báo không ?

- Bố em thích em trở thành một chuyên viên ngành điện. Bố em bảo đất nước ta nhất định phải kỹ nghệ hoá thì mới mở mặt được. Khi hết chiến tranh, đất nước ta cần rất nhiều chuyên viên. Nếu ai cũng ham văn chương, luật liếc thì thiếu bàn tay xây dựng. Bố em bảo rồi đây, một người thợ sẽ được trọng vọng hơn một ông tiến sĩ. Bố em có làm một bài thơ mà bố em đặt tên là «Giấc Mơ Kỹ Nghệ Hoá»...

- Em thuộc bài thơ đó không ?

- Dạ, em thuộc.

- Ngâm..tao đàn đi !

- Anh biết thổi sáo chứ ?

- Sáo là tiếng buồn nhẹ nhàng, man mác của quê hương ta. Ôi, tiếng sáo điều lơ lửng bầu trời mùa hạ, ôi tiếng sáo trúc mê hồn, anh phải thích, phải biết thổi chứ em...

Giáo sư Cuội rút ống sáo ra. Nó thổi dạo đầu một điệu. Và Chương còm ngâm :

Sáng sớm ra bờ sông
Nhìn về phía Ba Son
Thấy khói tuôn mù mịt
Bỗng yêu dấu Sài Gòn.
Biết tại sao anh thích
Những ống khói đen sì
Những hời còi rền rĩ.
Những chuyến tàu đến, đi.
Tương lai con mình đây
Em ơi, đất nước này
Sắt thép và nhà máy
Cuộc đời sẽ đổi thay.

Chờ anh ngâm dứt mười hai câu thơ, con Hương hỏi
Cuội :

- Thơ cù lần quá hén anh ?

Cuội vậy ông sáo :

- Đường được, không tồi tệ lắm đâu. Bố em chịu khó tập thêm, thơ bố em có hy vọng đăng ở báo Sài Gòn Mới.

Anh em Chương còm cười khúc khích. Bây giờ, Chương còm mới hỏi cái câu mà nó sợ Cuội giận :

- Thừa anh, anh trông cái răng vàng ở đâu đấy ạ ?

Cuội nhe răng :

- Trồng ở Khánh Hội, tiệm Ba Tàu. Nó viết «bịch răng» anh phải sửa giùm «bịt răng».

Chương còm hết thắc mắc. Nó thừa hiểu tại sao Mặt Trăng vô số nhân tài. Chuyện nhảy dù xuống Khánh Hội bịt vài cái răng vàng nào có nghĩa lý gì so với chuyện «thuông» tài liệu khoa học Nga, Mỹ của ông Nguyễn Tiểu Lâm.

Anh em Chương còm được giáo sư Cuội cho uống xá xị Con Gấu và ăn kẹo dồi chó. Giáo sư Đại học Văn khoa nhìn hai đứa bé quê hương Việt Nam đau khổ nhai kẹo dồi chó một cách ngon lành. Bất giác, hai hàng lệ ứa ra :

- Nay hai em, bốn người Việt giỏi nhất thế giới là Kim Quy, Tiểu Lâm, Hải Hước và anh đây muốn về giúp đỡ xứ sở nhưng không thể về được. Không phải vì nước ta nghèo nàn trả lương ít, và «bị» thi hành quân dịch, mà vì chúng ta xa quê hương, đất nước mấy nghìn năm nay, trở về đồng bào không nhận chúng ta nữa. Kẻ xa quê hương lâu ngày đi hưởng sung sướng ở miền đất khác, còn mặt mũi nào nhận quê hương. Nên chúng ta nhờ Tiên nguyên tử mang các em lên đây để nhận một quốc sách của Kim Quy hiến dâng dân tộc mẹ. Sinh ở lòng đất mẹ phải biết cách đền đáp mẹ. Mặt Trăng thừa sức chinh phục càn khôn nếu Kim Quy tặng một quốc sách. Nhưng Kim Quy đã để dành tặng đất nước Việt Nam.

Con Hương ngắt ngang lời Cuội :

- Kim Quy chết nhăn răng rồi mà.

Cuội nói :

- Hiền thánh là bất tử. Hiện giờ Kim Quy cư ngụ tại một ngôi đền gần nghĩa địa.

Con Hương cong cớn :

- Sao anh bảo phải cầu cơ ?

Cuội cười :

- Anh nói dối chút xíu.

Con Hương kê luôn :

- Hèn chi, anh là... Cuội !

Chương còm cảm động :

- Thưa anh, sao Tiên nguyên tử không nói điều đó ?

Cuội tiết lộ một bí mật :

- Vì chính Tiên nguyên tử là Kim Quy.

Anh em Chương còm ngờ ngác. Con Hương há hốc miệng. Chương còm trợn trừng mắt. Cuội giải thích :

- Khi đã là thần thánh thì có nhiều phép lạ. Kim Quy hoá phép thành Tiên nguyên tử cũng được. Hai em ạ, niềm sung sướng của Kim Quy là Việt Nam sẽ xua quân chinh phục năm châu. Vó ngựa của nòi Bách Việt phải tung bụi từ Á sang u, sang Mỹ, Úc, Phi. Ta xua quân không phải để xâm lăng thiên hạ mà là để dạy loài người biết yêu thương nhau. Chiến tranh liên miên từ mấy nghìn năm nay đã gieo rắc biết bao oan nghiệp. Loài người sống độc ác như rắn rết. Tại sao Mỹ trắng cứ bắt nạt Mỹ đen ? Mỹ trắng văn minh còn mọi đen

man rợ ? Tại sao Hồi giáo ghét Do Thái ? Tại sao da đỏ bị tận diệt, da vàng bị khinh bỉ ?

Nước Đại Việt ta sẽ nhân danh da vàng dạy dỗ loài người đủ các sắc da yêu thương nhau. Kẻ hiếu chiến sẽ bị treo cổ. Ta sẽ giáo dục loài người rằng : thế giới là một vườn hoa muôn màu. Chỉ màu trắng mà không có màu đen, đỏ, vàng thì còn gì là vườn hoa. Văn minh Bách Việt là văn minh yêu thương. Các búp bê Việt Nam sẽ lãnh trách nhiệm gieo rắc văn minh yêu thương khắp trái đất. Yêu thương cây xuống, cầm thù chết héo. Cộng sản chết. Thực dân chết. Phát xít chết hết. Loài người liên kết nhau mà khỏi cần ngờ vực nhau.

Cuội say sưa nói. Đôi mắt nó sáng ngời, long lanh cơ hồ linh hồn tổ quốc Việt Nam đang hiện trong đôi mắt kẻ nặng lòng với quê hương xứ sở.

- Bốn phận các búp bê là phải làm cho nước Việt Nam hùng cường. Nếu cần, các em sẽ đặt nền đô hộ ở bốn nước Nga, Mỹ, Tàu, Pháp, dạy cho bọn lãnh tụ bốn nước này sự khiêm tốn. Nòi Bách Việt ta hôm nay neho nhóc, bị người Mỹ cậy có tiền viện trợ, khinh thường và làm tàng quá. Nhưng ngày mai, khi xua quân cầm lá cờ Đại Việt lên nóc điện Bạch Ốc, chúng ta không hèn hạ đến cái độ vênh vang làm thứ cao bồi, thứ công tử bột. Nhân loại chỉ có hai nước có lịch sử lập quốc vĩ đại...

Đó là nước Đại Việt và nước Ba Lan. Ta chỉ cần cho dân tộc Mỹ biết rõ lịch sử lập quốc kiêu hùng của ta là không tung đô la mua đất, làm lịch sử là đầy đủ rồi. Ca dao Việt Nam bất diệt. Thơ lục bát bất diệt. Tiếng Việt Nam bất diệt. Lịch sử Việt Nam lừng lẫy nhất thế giới. Người Việt Nam đáng yêu nhất thế giới. Các búp bê Việt Nam sẽ vươn mình như Phù Đổng Thiên Vương và nâng giòng giống Bách Việt lên ngôi thần tượng.

Anh em Chương còn chưa từng được nghe ai ngợi ca nước Việt Nam như Cuội. Ôi, nước Việt Nam đau khổ đến nỗi có nhiều người Việt Nam than thân «sinh làm xứ sở» không ngờ lại có một tương lai huy hoàng đến thế.

Cuội nắm chặt tay Chương còn :

- Kim Quy đã bảo với em là búp bê Việt Nam có tầm mơ mộng lớn nhất thế giới phải không ?

Chương còn chớp mắt :

- Vâng ạ !

Cuội gật gù :

- Sự nghiệp phi thường đều nằm gọn trong tay những người biết mơ mộng. Không biết mơ mộng, không dám

đi xa xôi. Và tương lai chỉ có giới hạn. Thành Cát Tư Hãn là một người biết mộng mơ. Ông ta đã mơ mộng đi tìm mặt trời để giết. Càng đi càng xa mặt trời, nhưng vó ngựa của ông đã làm tung bụi u châu, đã làm giống da trắng khiếp đảm dân da vàng. Nã Phá Luân là người biết mộng mơ nên vó ngựa của ông đã ghi dấu trên tuyết kinh thành Nga La Tư. Lý Thường Kiệt là người biết mộng mơ nên vó ngựa giòng Bách Việt đã dẫm nát nòi Hán. Hồ Quý Ly là người biết mộng mơ nên mới có thành nhà Hồ. Quang Trung là người biết mộng mơ nên mới dám nghĩ chuyện đòi đất của Trung Hoa, mới dám cách mạng văn hoá. Chúa, Phật là những người biết mộng mơ. Ôi, bao nhiêu người biết mộng mơ đều làm nên việc phi thường. Các em bé Việt Nam ơi, các em hãy mộng mơ đi. Rằng, các em sẽ vươn mình, nâng Việt Nam lên ngôi bá chủ hoàn cầu. Loài người cần phải học hỏi tình thương yêu, lòng tha thứ của nòi giống Bách Việt. Không có nước nào cao cả như nước Việt Nam yêu dấu của chúng ta. Chỉ có người Việt Nam biết thương hại kẻ thù của mình.

Đánh nhau xong dù thắng hay bại, người Việt Nam sẵn sàng bắt tay kẻ thù của mình với niềm thông cảm sâu xa. Chúng ta có văn hiến. Người dân nước bốn ngàn năm văn hiến không giống bọn mọi Khờ-me, bọn rợ Cộng sản, bọn ngu xuẩn da trắng, lúc nào cũng nuôi

mầm mống căm thù.

Bây giờ, Chương còm thấy đôi mắt của Cuội to như hai cái khung ảnh vô tuyến truyền hình. Và trong đôi mắt đó, thấp thoáng hình ảnh Lý Thường Kiệt, Ngô Quyền, Trưng Nữ Vương, Đinh Tiên Hoàng, Lê Lợi, Hưng Đạo, Quang Trung, Hoàng Diệu, Nguyễn Tri Phương, Phan Thanh Giản... Những anh hùng lập quốc, phá cường địch lần lượt xuất hiện. Rồi kết tụ thành một khối vĩ đại. Đó là linh hồn tổ quốc Việt Nam bất khuất. Không cứ gì Cuội, bất cứ ai chứa nổi linh hồn tổ quốc ta tâm hồn mình, đều có thể nói như Cuội, đều yêu quê hương Việt Nam như Cuội và đều muốn quê hương Việt Nam cựa quậy, đứng thẳng dậy, vươn vai, ngạo nghễ dưới ánh mặt trời.

Cuội đập bàn, hét lớn :

- Việt Nam phải hiền hách. Chúng ta phải làm lại lịch sử.

Bỗng Cuội dịu giọng :

- Văn minh nước ta rải rác khắp thế giới, các em ạ! Nước Tàu nó ăn cắp gần hết văn minh của nước ta. Những gì mà Tàu và Nhật nổi tiếng đều là thừa hưởng của dân tộc ta. Các em biết không, Tàu nó bắt hết nhân

tài của ta. Nguyễn Phi Khanh, Hồ Quý Ly và bao nhiêu anh hùng khác.

Ôi, cái đày thông minh của nhân loại là Quý Ly, kẻ đi trước thời đại hàng nghìn năm, mà bị Tàu nó bắt đem về nước nó, để phục vụ cho nền văn minh của nước nó thì làm chi nước ta chẳng yếu kém. Các em biết không, khi Trần Hưng Đạo đánh tan nát các chiến thuyền của đại quân Mông Cổ thì nước Nhật lúc ấy nghe hai tiếng Mông Cổ đã rụng rời. Họ cũng chiến thắng Mông Cổ một trận, đó là chó ngáp phải ruồi. Mông Cổ là lớp quân tinh nhuệ. Kỵ binh của nó vô địch thế giới. Nó sống trên sa mạc nên đánh rất «chì». Vó ngựa của nó đi đến đâu là chiến thắng ở đó. Nó chỉ tan nát ở Việt Nam thôi. Nhật thắng Mông Cổ vì Mông Cổ ngu xuẩn cưỡi ngựa trên thuyền, vượt biển đánh Nhật. Dân Nhật là dân bơi lội số dzách, hải quân của nó khá lắm nhưng nếu không có thiên thời tức là nếu trời không làm giông bão, chiến thuyền Mông Cổ bị chìm gần hết thì sức mấy Nhật thắng nổi Mông Cổ.

Nhưng các em ơi, cuốn sách chép về chiến thuật, chiến lược chiến thắng Mông Cổ của Đức Trần Hưng Đạo nằm trong Viện Đại Học Quân Sự Nhật Bản ! Biết bao dấu vết văn minh của nòi Bách Việt đang triển lãm tại các viện bảo tàng trên thế giới. Còn ở cái viện bảo

tàng trong Sở Thú chỉ còn lại mấy thứ cà là di mà cũng cầm chụp hình.

Cuội ngừng dần tả lòng xót thương nền văn minh Bách Việt. Nó có thể nói hàng đời không hết niềm tự kiêu của dân tộc. Nhưng Cuội thấy con Hương sốt ruột. Nó ra mở tủ lạnh, lấy một trái đào, mời Hương :

- Em ăn một trái đào tiên nhé ! Đào Mặt Trăng thì đúng hơn. Yên chí, không phải thuốc khôn ra.

Con Hương đang khát nước, vớ được trái đào ướp lạnh, nó nhai ngấu nghiến. Cuội nhìn Hương ăn đào, bảo Chương cầm :

- Trẻ con trên các hành tình ngu ngốc lắm, ngu ngốc như trẻ con trên thế giới. Chỉ có trẻ con Việt Nam là thông minh thôi. Và trẻ con thế hệ Búp Bê là trẻ con đủ khôn ngoan đi gieo rắc văn minh yêu thương của nòi giống Bách Việt. Một nhà văn Việt Nam nói : «Nước ta nghèo quá, chẳng có gì để xuất cảng cả, ta chỉ xuất cảng tình yêu thương». Các em sẽ là những người đem tình yêu trao tận tay từng người trên thế giới. Nòi giống Bách Việt có nhiệm vụ phải thực hiện đúng câu «Tứ hải giai huynh đệ». Phật Thích Ca không làm nổi, Chúa Giê Su không làm nổi, người Việt Nam sẽ làm nổi. Loài người sẽ yêu thương nhau và chả còn chiến tranh nóng

lạnh nữa. Các em sẽ tạo một thế giới khác khỏi cần có nạn hồng thủy.

Chương còn không ghi chép kịp. Nó muốn gọi giây nói cho bố nó rồi nhờ Cuội nói vài câu. Nhưng Chương còn sợ Cuội từ chối. Cuội giờ đồng hồ, trợn mắt :

- Đến giờ anh đi dạy học rồi. Các em ở đây chờ anh nhé ! Dạy xong anh về bàn với em bài diễn thuyết của Chương tại Đại học Văn Khoa chiều mai.

Cuội uống một ly nước lạnh. Nhà giáo... đại học mặc quần dài áo chùng đội khăn đến trường Văn Khoa, y hệt giáo sư Nghiêm Toàn ở Sài Gòn. Anh em Chương còn ngồi đợi Cuội, vặn nhạc nghe. Con Hương gọi điện thoại vói vĩnh Tiên nguyên tử. Nó cứ giả vờ chưa biết Tiên nguyên tử là Kim Quy.

- Bảy -

Mặt Trăng không có nạn ăn cắp, hối lộ nên không có nhà tù. Vì không có nhà tù nên không có tòa án. Vì không có tòa án nên không có trường Đại học Luật khoa. Mặt Trăng không có trường Đại học Khoa học. Các phát minh mới nhất của Trái Đất đối với Mặt Trăng đều trở thành què một cục. Mặt Trăng có nhiều Tiên trị bệnh và bởi cuộc sống vật chất đầy đủ, lại áp dụng triết lý hồn nhiên, vui vẻ của Tiên nguyên tử nên ít ai ốm đau. Do đó, khỏi cần Đại học Y khoa. Mặt Trăng chỉ có trường Đại học Văn khoa.

Đại học Văn khoa Mặt Trăng nghiên cứu tất cả văn chương Trái Đất. Khoa trưởng trường này cũng là ông Nguyễn Tiểu Lâm, giáo sư dạy văn minh và ngôn ngữ Việt Nam. Trước khi đến đây diễn thuyết, Cuội đã bàn với Chương còm đề tài diễn thuyết. Nhờ uống thuốc thông minh và khôn ra, Chương còm hiểu biết tất cả những điều mà phải học tới bậc tú tài nó mới hiểu nổi. Cuội lôi ra một đồng sách cho Chương còm nghiên cứu. Nó coi qua một lượt nhớ liền, thông minh như học giả Nguyễn văn Tố (không phải thi sĩ Nguyễn Tố). Cụ Nguyễn văn Tố thuộc cả quyển tự điển Larousse. Mỗi lần cụ đi cầu, cụ xé vài tờ, đọc xong là vò nhàu và thuộc lòng. Dần dần, quyển tự điển dày cộm bị xé chỉ còn cái

bìa. Bao nhiêu chữ nghĩa nhỏ xíu vào đầu cụ hết. Nhân loại đã ai thông minh xuất chúng như người Việt Nam tên là Nguyễn văn Tố chưa ?

Tuy đã uống thuốc thông minh và khôn ra, nhưng Chương còn chỉ thông minh một phần nghìn cụ Nguyễn văn Tố. Thế mới biết cụ Nguyễn văn Tố là cái đáy thông minh của nhân loại.

Anh em Chương còn đến trường Đại học Văn khoa vào buổi sáng. Giảng đường thật bao la, chứa dư năm ngàn sinh viên. Ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm ra đứng tận cổng trường đón anh em Chương còn và Cuội. Chương còn run thấy mồ. Cuội đã dặn nó «hãy coi cử tọa như củ khoai thì diễn thuyết sẽ tuyệt cú mèo». Chương còn hiểu lắm. Chương còn cảm thấy bé như con chuột và run như cây sậy.

Những tràng vỗ tay cơ hồ biến động nổi lên âm âm chào mừng cậu học sinh lớp nhì trường Võ Tánh Phú Nhuận Gia Định Việt Nam. Lớp nhì Việt Nam bằng sinh viên Mặt Trăng. Le ghê chưa ? Chờ trận biến động vỗ tay chấm dứt, ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm lên mi-cô giới thiệu diễn giả :

- Thưa quý vị,

Thưa các bạn,

Cùng anh chị em sinh viên,

Thật hân hạnh cho nền văn hóa Mặt Trăng được đón tiếp nhà báo Chương còm hôm nay tại giảng đường trường Văn khoa này. Nhà báo Chương còm sẽ nói kí gì, chưa ai biết cả. Nhưng, chắc chắn, những kí gì nhà báo Chương còm sắp nói đều là những tảng đá bụi của nền văn hóa Bách Việt viện trợ cho nền văn hoá Mặt Trăng.

Tôi cam đoan với quý vị, quý bạn, các anh chị em sinh viên rằng diễn giả Chương còm sẽ mở một đường lối mới cho... sự diễn thuyết. Diễn giả Chương còm sinh ngày 24-4-1963 tại Sài Gòn. Năm 4 tuổi, diễn giả đi học lớp mẫu giáo Đoàn Chim Non ở đường Hai Bà Trưng.

Diễn giả bị cô giáo trường này xử ức cả thầy ba lần. Lần thứ nhất, cô giáo để diễn giả ngã vêu môi mà không thềm nói gì. Lần thứ hai, cô giáo lấy sách đập lên đầu diễn giả. Đầu diễn giả có hai cái sừng, hai cái sừng bèn vỡ tung, chảy tùm lum máu. Cô giáo chỉ rút khăn mùi xoa của diễn giả lau qua rồi nhét vào túi diễn giả. Lần thứ ba cô giáo dùng củ phạng nát đít diễn giả, tím bầm đến nỗi diễn giả không ngồi được. Diễn giả bèn

sợ Đoàn Chim Non, cương quyết bỏ mộng học chương trình Pháp, về nhà nghịch đất, nghịch cát thêm một năm, diễn giả xin vào học lớp năm trường tiểu học Võ Tánh. Nhờ học mấy cuốn «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» của Trần Trọng Kim mà bài tập đọc đầu tiên ở cuốn lớp Đồng Ấu có câu : «Tôi cố tôi học, tôi chăm tôi học. Học sao cho mau tấn tới, cho văn hay chữ tốt, cho cha mẹ và thầy giáo được vui lòng» nên diễn giả «văn hay chữ tốt». Diễn giả tập viết thường được sáu điểm và «trả lời những câu hỏi sau đây» được tám điểm.

Học sinh nước Việt Nam giỏi nhất thế giới. Học lớp nhì mà đã thông hiểu quá nhiều sách vở. Diễn giả Chương còm đây chỉ là một học sinh hạng thường ở nước Việt Nam. Nhưng tôi hy vọng diễn giả sẽ làm quý vị hài lòng.

Thưa quý vị,

Đây, diễn giả Chương còm.

Chương còm bước ra. Ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm bé thóc nó lên. Giảng đường lại sục sôi biến động vỗ tay. Người ta đã sửa soạn một chiếc ghế thấp. Và Chương còm đứng trên ghế, sát miệng vào mi-cô. Nó cúi đầu thật lâu. Khi biến động vỗ tay im hẳn, Chương còm ứa nước mắt :

- Thưa quý ông,

Thưa quý chú, quý bác, quý cô, quý cậu,

Thưa quý anh,

Không biết đây có phải là giấc mơ không ?

Giảng đường xôn xao :

- Không phải đâu.

- Chuyện thật đời người mà.

Chương còm đưa ống tay áo gạt nước mắt :

- Nếu là chuyện thật đời người thì ải... ải... tôi là Chương còm...

Giảng đường cười rống. Dân tộc tính của Mặt Trăng chỉ có... tính cười. Người ta cười cả đời, cười chết bỏ. Mỗi năm vào ngày kỷ niệm lập quốc, sở thống kê cho biết có 2464 người chết vì cười. Y hết ngày lễ Giáng Sinh ở Mỹ, người ta chết vì bị xe đụng và ở Tây Ban Nha ngày quốc khánh người ta chết vì bị bò mộng húc. Tất cả đều hãnh diện về cái chết có nghĩa lý này.

- Vâng, tôi là Chương còm, đã từng hấp thụ nền văn hóa Pháp qua câu «Bông dzua ma đàm» và bài hát «Fè

ơ Giắc cò». Chỉ có vậy. Ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm đã quên điều đó, không giới thiệu gì cả. Bà hiệu trưởng Đoàn Chim Non vui vẻ trả lại tiền học đóng ba tháng liền. Bố tôi vui vẻ nhận. Và tôi về nhà, sợ trường học đúng một năm, rồi mới đi học trường Võ Tánh.

Trước đó, bố tôi đã đánh vật với tự điển, làm cái đơn xin cho tôi vào vườn trẻ Caritas đường Đoàn thị Điểm. Các bà sơ nhận tôi. Nhưng bố tôi yếu tiếng Tây lắm mà học ở đây họ xài toàn tiếng Tây, ốm đau một buổi cũng phải xin phép bằng tiếng Tây thì mệt lắm. Mỗi lần đánh vật với tự điển là mỗi lần tóc bố tôi bạc phơ. Mí ly, thưa quý vị, ở Caritas này họ hay bày trò hội chợ, hội chiếc, toàn ông Tây bà Đàm và các thương gia tỷ phú dắt con tới, bỏ khế vào cái thùng tiền sơ sơ vài ngàn... phước thiện. Bố tôi bảo «sức mấy mà mình đua đòi». Thế là tôi nhất định học ở trường Võ Tánh, làng Phú Nhuận, quận Tân Bình, tỉnh Gia Định

Và thưa quý vị, trường Võ Tánh cá hộp, mái tôn, lớp trưa chưa giải tỏa đã đào tạo tôi trở thành một người Việt Nam không thêm bị ảnh hưởng văn hoá của xứ nào.

Chương còm cao hứng, biểu diễn một bài trong «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp dự bị :

«Bác hỏi tôi đi học để làm gì ? Tôi xin nói bác nghe. Tôi đi học, trước hết để biết đọc, biết viết, biết tính toán và suy nghĩ điều phải trái... ».

Nguồn cảm hứng triền miên, Chương còm... thao túng ngôn ngữ :

«Bảo vâng gọi dạ con ơi,
Vâng lời sau trước con thời chớ quên.
Công cha nghĩa mẹ khôn đền,
Vào thừa ra gửi mới nên con người».

Ấy đấy, nhờ đi học, tôi mới học được bài đó trong cuốn «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp đồng ấu.

Chương trình Pháp đầu có dạy bài này :

«Công cha như núi Thái Sơn,
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra.
Một lòng thờ mẹ kính cha,
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con».

Ấy, cụ Trần Trọng Kim đã soạn những bài học thuộc lòng trứ danh như vậy đấy. Ca dao cũng hay như thế là cùng.

Năm nghìn sinh viên Đại học Văn khoa Mặt Trăng vỗ tay ca ngợi công đức của cụ Trần Trọng Kim. Vì họ là

những người đã và đang được hưởng thụ công đức của cụ. Trong khi đó, ở Việt Nam các em nhi đồng tiểu học không biết cụ Trần Trọng Kim đã soạn những bộ sách Quốc Văn và Luân Lý Giáo Khoa Thư !

Chương còm bồng nhếch mép cười. Tức thì, cả giảng đường đều phá ra cười. Diễn giả Chương còm bèn đổi đề tài diễn thuyết.

- Thưa quý vị,

Cụ Nguyễn văn Vĩnh của chúng tôi đã viết một bài tiểu luận về cái cười. Cụ bảo «An Nam ta có một thói lạ là cái gì cũng cười. Người ta khen cũng cười, người ta chê cũng cười. Hay cũng hì, mà dở cũng hì, quấy cũng hì, phải cũng hì. Nhe răng hì một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang... » Tôi không đồng ý với cụ tổ Nguyễn văn Vĩnh của chúng tôi. Cười, cần cười. Tôi cười đây nè... Hi hi hi, hớ hớ hớ, hờ hờ hờ, hề hề hề, ha ha ha... .

Giảng đường bây giờ cười ngặt nghẽo, cười phát sắc sủa, ôm bụng cười rống, kêu ông bà, cha mẹ cười. Chừng mười phút, xe Hồng Thập Tự rú còi chạy tới. Có độ 326 người chết sung sướng.

Chương còm đem triết lý sống vui vẻ, hồn nhiên của Tiên nguyên tử ra ba hoa xích thố. Thành thử bài diễn

thuyết ứng khẩu là «Văn chương Việt Nam hậu bán thế kỷ hai mươi xuất phát từ Quốc Văn Giáo Khoa Thư của cụ Trần Trọng Kim» lại biến thành «Con người và sự cười». Diễn giả Chương còm cực lực phản đối câu ca dao :

Vô duyên chưa nói đã cười
Hết duyên gọi chín mươi lời không thừa.

Diễn giả cho rằng người vô duyên không thể cười được. Người không cười được là người đau khổ nhất của loài người. Diễn giả nói thao thao chừng mười lăm phút thì bí. Bèn vỗ bụng cười. Giảng đường lại cười như điên. Thêm 236 người chết.

Chương còm nghĩ bụng, muốn xâm lăng Mặt Trăng dễ ợt. Chỉ cần viết vài cuốn sách tiểu lâm cho dân Mặt Trăng đọc là họ sẽ chết hết vì cười. Trận giặc này được mệnh danh trận giặc cười y hệt trận giặc á phiện giữa thực dân Anh và Trung Hoa. Nhưng Mặt Trăng là xứ mơ mộng, là Đà Lạt tương lai của Việt Nam.

Nay mai, mỗi năm một người Việt Nam bất kể làm nghề gì, đều có mười lăm ngày nghỉ lao động. Và, họ sẽ du... nguyệt diện, sẽ thực hiện giấc mơ của Lý Bạch, của Đường Minh Hoàng... Người Việt Nam không cần to tiếng về việc lên Mặt Trăng như Mỹ, Nga. Bốn ngàn

năm về trước, Lưu Thần, Nguyễn Triệu đã lên Mặt Trăng. Bốn ngàn năm sau Lưu Thần, Nguyễn Triệu, thêm hai người Việt Nam đặt chân lên Mặt Trăng trong khi Nga, Mỹ chỉ mới chụp được hình.

Người Việt Nam trong lĩnh vực nào cũng đi trước nhân loại. Ai là người nhảy dù đầu tiên ? Xin thưa : một người Việt Nam. Ông Đại sứ này ² sang Tàu, bị bọn mưu sĩ Ba Tàu chơi xỏ. Chúng nó mời ông lên một cái lầu cao chót vót rồi để mặc ông trên đó một mình, không quên rút thang đi, khiến ông hết lối xuống.

Trên lầu chỉ có một pho tượng, một lu nước và một cây lọng. Ông Đại sứ Việt Nam tỉnh bơ. Ông cậy thử pho tượng. Thì biết tượng nặn bằng bột. Thế là ông ăn... tượng Tàu, uống nước lã, ngâm thơ. Bọn mưu sĩ Ba Tàu phục lẫn. Khi ăn hết tượng, ông đại sứ dùng cây lọng, trượng lên rồi nắm chặt cán lọng nhảy xuống đất. Lọng lòn, gió vào no nê, từ từ thả ông Đại sứ Việt Nam xuống. Vua quan nhà... Tàu phục Việt Nam sát đất. Vị đại sứ này đã là người biết nhảy dù trước nhất nhân loại. Không hiểu tại sao binh chủng Nhảy Dù của

2 Tác giả quên tên và triều đại, hình như dưới triều Lê. Tuần báo Trung Bắc Chủ Nhật xuất bản vào khoảng 19'0 gì đó, đã viết một bài về người nhảy dù đầu tiên của nhân loại

ta không chọn ông làm thánh tổ.

Đợi cho giảng đường ngót tiếng cười, diễn giả Chương còm ngẩn mặt ra :

- Xin «hót» ạ !

Biển động vỗ tay âm vang. Bài diễn thuyết ba lảng nhăng cu cuội của Chương còm đã như trái bom nổ giữa nền đại học Mặt Trăng. Ôi ! Tiếng Việt Nam không mấy ai phổ biến ở Trái Đất, ai ngờ đâu lại là sinh ngữ duy nhất trên các hành tinh. Rồi đây, nếu mon men lên được Hỏa Tinh hay Mặt Trăng, chắc chắn, bọn Mỹ, bọn Nga sẽ phải ghi tên học vỡ lòng tiếng Việt ở trường tiểu học Võ Tánh, làng Phú Nhuận. Hèn chi mà người xưa đã nói : «Tiếng ta còn, nước ta còn, nước ta còn, dân ta còn». Tiếng Việt Nam, ai dám chê tiếng Việt Nam ?

Ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm bèn nhân danh Đại học Văn khoa Mặt Trăng tặng diễn giả Chương còm bằng thạc sĩ danh dự. Khi người ta đem mũ, mảng, áo iết ra định mặc cho Chương còm, nó thét lên một tiếng hãi hùng :

- Ôi, giời ơi !

Ngót bốn nghìn năm trăm sinh viên (chết vì cười mất hơn năm trăm mạng rồi) sừng sốt. Mọi người chò

Chương còm phát biểu cảm tưởng tiếp :

- Tôi chưa có bằng tiểu học.

Giảng đường nhao nhao :

- Hồng có sao, hồng có sao hết trội.

Người ta định đề Chương còm ra đội mũ, choàng áo.
Nó mím môi :

- Thừa quý vị, tôi đâu có là Tổng thống, Thủ tướng
mà được cấp bằng thạc sĩ danh dự !

Ông khoa trưởng gật gù :

- Tổng thống, Thủ tướng lên đây, chúng tôi chỉ cho
cái giấy... ban khen. Bằng cấp lớn tặng những người
nhỏ chứ không tặng người lớn. Tặng bằng cấp lớn cho
người lớn là khen phò mã tốt áo, quê một cục, chỉ ở Trái
Đất cù lần mới có lệ này.

Chương còm nghĩ thầm «Hừ, Mặt Trăng cái gì cũng
lạ cả ! ». Bỗng nó hỏi :

- Thừa ông khoa trưởng, ông tặng cháu cái bằng tiểu
học danh dự được không ?

- Không. Bằng tiểu học danh dự ở đây hiếm lắm, để

dành tặng Johnson, De Gaulle và Kossygin. Người Việt Nam hách nhất vũ trụ, đâu thềm nhận bằng... xéc ti phi ca !

- Thừa ông...

- Kí gì ?

- Cháu nói thật tình, cháu thương bố cháu lắm.

Giảng đường ngậy người ra, không hiểu Chương còm muốn nói gì. Tại sao đang đứng trước sự nghiêm trang ngàn năm một thuở mà con nhà Chương còm lại bảo «cháu thương bố cháu lắm».

Ông khoa trưởng Đại học Văn khoa Nguyễn Tiếu Lâm vỗ vai diễn giả :

- Diễn giả muốn đề cập tình phụ tử hả ?

- Da, không.

Giảng đường ồn ào :

- Nhà kỳ tài Việt Nam muốn cả Mặt Trăng chúng tôi cũng tặng.

Chương còm xua tay :

- Không phải thế.

Giảng đường hò hét :

- Tặng tất cả bằng cấp trên Mặt Trăng cho diễn giả Chương còm.

Chương còm dầy nầy :

- Không phải thế, không phải thế..

Giảng đường ngạc nhiên hết sức. Ông khoa trưởng thân mật hỏi :

- Vậy diễn giả muốn gì ?

- Thừa ông khoa trưởng, Mặt Trăng có bằng tú tài không ạ ?

- Có chứ.

- Thừa ông khoa trưởng, cháu còn bé...

Diễn giả Chương còm «đi một đường cái lương». Nghĩa là đang nói thì nổi hứng đọc «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» hết đào kép cái lương đang nó thì ca xàng xê, lý con sáo, nói lời «dô» vọng cổ, ngâm... tao đàn và cả hát tân nhạc nữa !

- «Tôi cô tôi học, tôi chăm tôi học. Học sao cho mau tấn tới, cho văn hay chữ tốt, cho cha mẹ và thầy giáo

được vui lòng». Vâng, thưa quý vị cháu còn bé, nếu cháu chăm học thì lớn lên, cháu đỗ thạc sĩ cũng không khó gì. Nhưng bố ơi...

Diễn giả Chương còm ứa nước mắt, khiến giảng đường rút khăn mùi-soa âm âm.

- Bố ơi... Năm nay bố ba mươi ba cái tuổi đầu rồi, bố còn hy vọng gì đỗ tú tài một nữa. Thưa ông khoa trưởng, cháu không nhận bằng thạc sĩ danh dự đâu. Ông làm ơn tặng bố cháu cái bằng tú tài một. Bố cháu thêm cái bằng tú tài một lắm ông ơi !

Ông khoa trưởng Nguyễn Tiểu Lâm cười hề hề. Lập tức, giảng đường đang thương cảm, khóc thút thít, nổi lên một trận cười nắc nẻ.

- Sẽ tặng bố cháu một cái bằng tú tài một.

Giảng đường vỗ tay hoan hô. Ông Nguyễn Tiểu Lâm bèn hỏi :

- Nhưng bố cháu sẽ dùng bằng tú tài một để làm gì ?

- Để thi tú tài hai. Vì tú tài một thi khó đỗ lắm nên bố cháu không dám thi. Có tú tài một thi tú tài hai dễ ợt. Rồi bố cháu sẽ ghi tên học ở Văn khoa, chọn những chứng chỉ ngon xơi nhất mà thi. Rồi có «mác» cử nhân,

bố cháu viết báo nhỡ đụng đến ông cử nhân nào, đỡ bị họ bảo ghen mí họ nên đả kích họ, hoặc không có bằng tú tài một mà dám múa rìu qua mặt giáo sư cử nhân.

Ông Nguyễn Tiểu Lâm thở dài :

- Ôi, ở nước ta có cái nạn ghê gớm ấy à ? Ôi giờ ơi, nạn này nguy hiểm hơn dịch hạch.

Cuối cùng Chương còm vẫn nhận bằng thạc sĩ văn chương danh dự, con Hương nhận bằng tiến sĩ. Còn bố nó chỉ được bằng tú tài một. Cứ thạc sĩ là hách xì xằng và thẳng ngọng rồi, không cần thạc sĩ đỗ ở nước nào, trường nào.

Chương còm hy vọng khi trở về quê hương, vô số người sẽ mời mọc nó giữ những địa vị lẫy lừng, tuy sự hiểu biết của nó ra khỏi Mặt Trăng, chỉ là sự hiểu biết của học sinh tiểu học Võ Tánh, Phú Nhuận.

Buổi lễ trao văn bằng danh dự được diễn ra hết sức khô khan. Sau đó, giáo sư Cuội đưa anh em Chương còm rời khu đất đại học. Ba người kéo nhau đến «cái miếu» nơi ngụ trị của Kim Quy tức Tiên nguyên tử. Tiên nguyên tử vừa ở Hoả Tinh về. Ông không hề khô khan khi trao tặng Chương còm một tân quốc sách.

Anh em Chương còm và Cuội ngủ ở miếu của Kim Quy. Nó gọi giây nói về tòa soạn báo Sống, báo cho bố nó biết ngày... trở về. Đáng lẽ còn phải thăm thú nhiều nơi nữa. Nhưng bất chợt, Chương còm thềm chén thịt bò viên, nên nó nhất định bỏ rơi cuộc giang hồ.

- Tám -

Như hôm ra đi, Chương còm lại bám lông nách, và con Hương nắm râu Tiên nguyên tử nhảy dù xuống đất. Tiên nguyên tử dặn con Hương :

- Bữa nay ông có cái mụn đỉnh râu, cháu đánh đu nhẹ thôi nhé !

- Đánh đu nhẹ, chán mớ đời, ông ơi !

- Mà đánh đu mạnh tao chết thì sao ?

- Ông là tiên, ông đâu có chết.

Tiên nguyên tử cười hê hê :

- Con lỏi khôn quá.

Chương còm hỏi :

- Lần này ông «hạ giới» ông có tính ở lâu để thưởng thức bò bía, bò viên, bò khô và nai đồng quê không ?

Tiên nguyên tử cười :

- Lão Ga-ry Cộp vừa đưa ông mười đô la xanh. Hà hà, chuyến này ăn bằng thích. Lại phải mua cho lão Cộp tô bún riêu có xiu mắm tôm của Bà Ba Búng.

Con Hương liền thoảng :

- Ông quen thân tài tử Ga-ry Cộp à ?

Tiên nguyên tử vuột râu triết lý :

- Cõi chết là cõi sống của những người đã chết.

Tiên nguyên tử sợ Chương còm «kê» mình dài giòong
văn tự. Bền ngừng lại. Và bảo :

- Mỗi cháu mang về một cái ô. Cách mặt đất trăm
thước, giương ô ra mà nhảy dù. Ông không muốn gặp
bọn nhà báo ở Tân Sơn Nhất.

Tiên nguyên tử nói tiếp :

- Tao ở nhà bọn Mác Tàng, Mác Bộ (hai nhân vật
trong truyện Quà Giáng Sinh) tao đã nhìn rõ ràng bộ
mặt soi mói của bọn ký giả thế giới qua siêu viễn vọng
kính rồi. Tụi nó đang chờ hai cháu đấy. Nhớ đừng tiết
lộ quốc sách của ông nhé ! Giữ kỹ kèo Mỹ nó biết nó ăn
cấp đấy. Dọa chúng nó Mặt Trăng sửa soạn ăn tái nhúng
dầm phi thuyền nào đậu ở Mặt Trăng.

Chương còm hơn hở :

- Anh Cuội đã dặn cháu kỹ lưỡng rồi.

Tiên nguyên tử đứng dậy :

- Nào, ông đưa hai cháu về đất mẹ. Mười năm sau, ông mới xuống quê hương chúng ta, ông hy vọng thế hệ các cháu sẽ làm cho nước Việt Nam từ chú chim chích biến thành anh khổng lồ. Ôi, chỉ còn trông chờ ở thế hệ thiếu nhi Việt Nam thôi.

Tiên nguyên tử thay đổi nét mặt. Một người chủ trương triết lý sống vui vẻ, hồn nhiên mà bỗng dưng buồn thiu, nước mắt ứa ra. «Ôi, cái cảnh biệt ly sao buồn vậy ? « Hôm qua trong buổi tiệc tiễn đưa, các ông Bộ trưởng và đại diện nhân dân Mặt Trăng đã thi nhau tả oán. Nhưng không có sự tả oán nào tha thiết bằng hai giọt nước mắt chảy dài trên đôi má Kim Quy.

- Ta khởi hành thôi.

Chương còm bám lông nách, con Hương bám râu Tiên nguyên tử. Hai đứa nhắm mắt lại. Không một tiếng động, giây phút sau hai đứa đã lơ lửng trong không gian.

- Đây hai cháu.

- Dạ !

- Hai cháu là hai đứa trẻ sường nhất thế giới. Con cái Giôn-sơn, Cốt-xi-ghin, Đờ-Gôn, Ê-li-da-bét đệ nhị và

các vua dầu hoả, xe hơi, giày dép ở Mỹ, các tỷ phú đô la, vàng chất núi không có nổi cái điểm phúc của hai cháu.

- Rõn hoài ông nội.

- Thật tình đấy. Hai cháu chỉ là con của một «thằng» nhà văn nghèo mặt rệp. Những «thằng» nhà văn là những «thằng» tỷ phú của tưởng tượng. Bố cháu đói rách nhưng thừa tài dọn một bữa cơm vương giả cho hai cháu ăn. Bố cháu đi xe buýt nhưng thừa tài mua cái phi thuyền và cái phi thuyền này phải tới mặt trăng.

Chương còn không hiểu Tiên nguyên tử muốn nói gì. Hình như, càng xa Mặt Trăng, thuốc thông minh và bánh khôn ra càng kém linh nghiệm hơn.

- Ông nội nói gì, cháu đâu có hiểu.

- Không hiểu thì rán nhớ về mà hỏi bố tụi mày. Sửa soạn nhảy dù. Sài Gòn đang bật đèn đầy. Trương dù ra.

Chương còn và em làm theo lời dặn của Tiên nguyên tử.

- Ô-voa hai cháu nhé ! Ông biết đường tới ngã ba Ông Tạ rồi. Ông đi ngã Tây Ninh. Chúc hai cháu hồi hương vui vẻ.

- Chúc ông nhậu nai đồng quê khoái miệng.

- Ô-voa... Say-ô na-ra...

- Chào ông, nhớ viết thư cho chúng cháu nhé.

- Ủa !

- Ông nhớ dán cò kéo bưu điện nó phạt cháu đấy.

- Nhớ rồi.

- Dán mười lăm đồng bạc tem cho nó chắc, ông nhé.

- Ủa.

- Hễ có «các bột tan» ông phải đề «trăm lạy quý ông bưu điện, quý ông đừng gấp thư và đừng có «thó», nhà cháu cảm ơn vô vàn» ông nhé !

- Ủa.

- Ông đừng gửi quà tặng các cháu qua bưu điện, quà sẽ không tới tay các cháu đâu.

- Nhớ rồi, nhớ rồi, thằng lỏi này dặn như mẹ dặn dò con đi trọ học xa ấy. Thôi, nhảy dù đi !

Chương còm và em nắm chặt cán ô, buông khỏi râu và lông nách Tiên nguyên tử. Hai đứa lơ lửng trên vùng

trời quê hương. Những chiếc dù no gió nên hai đứa xuống đất từ từ.

Lúc ấy ở phòng khách phi trường Tân Sơn Nhất, các nhà bác học lừng danh về không gian Mỹ, Đức, Nga, Anh, Pháp, Nhật, Ai Cập, Ấn Độ, Lào và... Cầm Bốt đang nóng ruột chờ đợi anh em Chương còm. Nhân viên CIA kéo qua Việt Nam gần hết. Vòng đai CIA bảo vệ Chương còm để ngăn chặn mọi cuộc bắt cóc và ám sát. Đường dây điện thoại giữa phi trường Tân Sơn Nhất và Toà Bạch Cung đã âm thầm thiết lập một ngày sau khi thế giới hay tin Việt Nam chinh phục Mặt Trăng. Đường dây điện thoại bí mật này cứ hai phút lại có một cú báo cáo những tin tức lạ về Tổng thống Johnson.

Chắc chắn ngoài vòng đai CIA còn những vòng đai của IS Anh và của các nước khác như Hắc Long của Nhật. Nhưng bao lấy những vòng đai gián điệp, mật vụ ngoại quốc là vòng đai an ninh Việt Nam. Những cuộc đấu trí đấu tài sẽ diễn ra ở ngay phi trường Tân Sơn Nhất để, hoặc bắt cóc Chương còm hoặc ăn cắp tài liệu.

Trong hàng ngũ ký giả, vô số người là gián điệp, mật vụ. Tuần báo Paris Match thuê hẳn một chiếc phản lực cơ Boeing 707 của Air France, chở cả toà soạn sang Việt Nam. Họ tính làm một số báo thần sầu như số báo tường thuật từng bước đi của Giáo Hoàng Phao Lô đệ

lục trong chuyến trở về thánh địa Jésuralem của Ngài vào đầu năm 1964.

Anh em Chương còm vắn lơ lửng trên vùng trời quê hương yêu dấu. Chương còm rất hận vì trời tối nên nó không nhìn rõ «quê hương tôi có con sông đào xinh xắn, nước tuôn trên đồng ruộng vắng». Bất chợt, hai anh em nhắm tít mắt lại vì đèn pha ở dưới rọi lên. Ra-đa của Không Quân Việt Nam đã nhận được anh em Chương còm. Báo động lớn tại phi trường Tân Sơn Nhất. Các nhà báo đang nói chuyện tầm phào, vùng dậy. Máy quay phim chia lên trời như đại bác sủa soạn hạ phi cơ. Máy ảnh có vẻ ghen tuông với máy quay phim. Bọn nhà báo chạy lăng xăng, khuôn mặt người nào người nấy căng lên một sự quan trọng giữa lúc các tay tổ gián điệp và mật vụ âm thầm đầu trí.

Càng gần đất, dù càng vội gió đi nên anh em nó càng nhắm mắt chặt hơn. Vì bây giờ có nhiều đèn chiếu lên để quay phim, để chụp ảnh... Đến khi anh em Chương còm đặt chân chạm đất, chúng nó vẫn nhắm mắt. Con Hương tức quá, la lớn :

- Chiếu đèn mãi, mù mắt tôi thì sao !

Ông Nguyễn Ngọc Linh vội thông ngôn ngay.

Chương còm dọa :

- Còn chiếu đèn, đừng hòng phỏng vắn gì hết trời.

Ông Nguyễn Ngọc Linh lại thông ngôn. Bọn nhà báo chửi um sùm. Đèn đóm thôi chiếu. Anh em Chương còm mở mắt ra. Y hết đôi tài tử thượng thặng, hai đứa cụp dù, nhún vai song song bước.

Một nhà báo hỏi :

- Hai em đi đâu đấy ?

Chương còm đáp :

- Đi về nhà tôi.

Một nhà báo Mỹ rút vội thanh súc-cù-là, dúi vào tay Chương còm và gạ :

- Cho phỏng vắn một xíu nhé !

Chương còm vênh mặt :

- Bộ người Mỹ tưởng nhô con Việt Nam khoái ăn sô-cô-la lắm hả ? Xin lỗi các ông, tôi chỉ trả lời những ký giả hỏi tôi bằng tiếng nước tôi.

Nhà báo Thương Sinh, lúc ấy đã lách được qua hàng rào người, thấy con có vẻ «hỗn», bèn dạy dỗ :

- Khiêm tốn bao giờ cũng đáng yêu, Chương còm !

Nghe tiếng bố, con Hương reo to :

- A, bố... .

Và nó nhảy xô tới ôm chầm lấy bố. Máy quay phim, máy ảnh lại một phen «xè xè, tách tách» ồn ào. Nhà báo Thương Sinh, một tay ẵm con gái, một tay dắt con trai vô phòng danh dự của phi trường.

Phòng danh dự của phi trường là phòng dành riêng đón tiếp các vị «xếp» của các nước. Nhưng hôm nay, «xếp» là Chương còm vì nó đã chinh phục Mặt Trăng trước cả Mỹ lẫn Nga.

Một cuộc họp báo vô tiền khoáng hậu đã xảy ra ở phòng danh dự của phi trường Tân Sơn Nhất. Cả thế giới hướng về Việt Nam. Những người u Mỹ nặng «tinh thần» tự tôn, không biết Việt Nam là cái gì, ở đâu, cũng phải tra tự điển và soi kính hiển vi tìm Việt Nam trên bản đồ.

Chiến tranh nóng, chiến tranh lạnh, không cần ký kết thoả hiệp mà tự nhiên... .hưu chiến. Bên Đức đang xô xao bầu cử tổng người ta quên bém bầu cử. Bên Ba Tây đang xô xao giải túc cầu thế giới, tổng người ta quên bém túc cầu.

Phi cảng Tân Sơn Nhất hết chỗ đậu máy bay. Cả thế giới đua nhau qua Việt Nam để tận tai nghe người Việt Nam kể chuyện Mặt Trăng. Các phi trường Biên Hoà, Trảng Lớn rợp máy bay phản lực của các hãng hàng không quốc tế. Chính phủ Việt Nam rộng lượng hải hà, cho cả du khách Nga, Ba Lan, Lỗ Ma Ni, Tiệp Khắc nhập cảnh. Riêng Trung cộng bị cấm chỉ vì sợ bọn này khạc nhổ bừa bãi.

Thành ra cuộc họp báo mất tính cách họp báo. Bởi đông quá. Ông Thương Sinh đề nghị với Chương còm leo tót lên bục gỗ như phó tổng thống Humphrey đứng giữa trời nói chuyện viện trợ cho dân chúng Việt Nam nghe.

Chương còm vâng lời bố. Nhưng bây giờ, anh em nó không còn là của riêng bố mẹ chúng nó nữa. Mà là con yêu của dân tộc. Dân tộc Việt Nam sung sướng hãnh diện vì có Chương còm, một đứa con nít, đêm ngủ thỉnh thoảng vẫn dãi dầm mà «dám» qua mặt các đàn anh Nga, Mỹ. Bất cứ một người Việt Nam nào đều hãnh diện, đều tưởng tượng rằng nước mình đã rửa cái nhục «tiểu nhược quốc». Bởi thế, cơ quan an ninh Việt Nam nhất định bắt anh em Chương còm phải ở trong phòng danh dự của phi cảng.

Tất cả mọi người bị tạm đuổi ra khỏi phòng. Như lời Chương còn đã tuyên bố «Tôi chỉ trả lời những người biết nói và viết tiếng nước tôi». Nhân viên an ninh Việt Nam bèn xét thẻ nhà báo ngoại quốc, vừa «khảo» sinh ngữ Đại Việt. Rất nhiều ký giả Mỹ, Pháp, Nga bị cho ra rìa. Những ký giả quốc tế được dự cuộc họp báo vĩ đại này, phần đông, đã được học sinh ngữ Việt tại các đại học đường bên nước họ. Ký giả Việt Nam lên râu. Chương còn đã làm một cú cách mạng về cách đối xử với nhà báo Việt Nam. Cần người Việt Nam trước hết.

Cho nên, mở đầu cuộc họp báo, Chương còn nói :

- Một vĩ nhân trên Mặt Trăng đã bảo tôi : «Loài người có nhiều ngôn ngữ, nhưng chỉ có một tiếng nói đáng nghe, đó là tiếng Việt Nam». Thừa các nhà báo, đi một ngày đàng học một sàng khôn. Vả lại, bố cháu thường thờ dài khi giận thân phận «nhà báo Giao Chỉ» bị bạc đãi ở ngay trên đất nước mình. Nhà cầm quyền của ta chỉ «nể» bọn nhà báo Mỹ, Anh, Pháp thôi. Cháu thì cháu cóc nể bọn nhà báo ngoại quốc vì Mặt Trăng, nơi cháu đã thăm viếng, người ta coi giống da trắng có ra cái thớ gì cả. Người ta chỉ kính trọng dân tộc Việt Nam. Cháu học luôn dân Mặt Trăng và cóc coi ký giả da trắng vào đâu. Muốn hành nghề trên mảnh đất yêu dấu, nhiều đề tài làm giàu, họ phải đọc : «Sách quốc ngữ, Chữ

nước ta, Con cái nhà, Điều phải học. Miệng thì đọc, Tai thì nghe, Chớ ngủ nè, Chớ láu táu... » Nhất là muốn dự các cuộc họp báo, họ lại cần học tiếng nước ta. Cháu phản đối cái lối họp báo nói tiếng Mỹ và được trả lời bằng tiếng Mỹ để ký giả Việt Nam ngồi làm vẹt nghe sấm. Cháu sẽ cho bọn ký giả Mỹ, Pháp, Anh làm vẹt nghe sấm.

Cuộc họp báo đúng như ý muốn của Chương còm đã xảy ra. Chương còm phải trả lời rất nhiều câu hỏi về nước Mặt Trăng cùng sinh hoạt của người Mặt Trăng. Nó nói rằng, Mặt Trăng đã sửa soạn «thịt» các phi thuyền của Mỹ, Nga. Nó cam kết tương lai cuộc chinh phục Mặt Trăng của Mỹ, Nga sẽ chỉ là con số «không» không lờ. Chương còm từ chối cuộc gặp gỡ trao đổi kinh nghiệm không gian với các nhà bác học thế giới. Nó nói thẳng : muốn biết rõ hơn, hãy mua tuần báo Búp Bê mà đọc. Nó sẽ kể cho bố nó viết trên báo Búp Bê.

Một nhà báo Mỹ «phỏng vấn» một câu bay bướm :

- Tiên sinh đã lên Mặt Trăng, đã du sơn, du thủy nhiều, cảnh đẹp chắc là tiên sinh biết lắm. Vậy theo ý tiên sinh, nơi nào đẹp hơn cả ?

Chương còm vỗ nhẹ tay vào trán suy nghĩ. Câu hỏi thật... tình cảm. Nó làm bót căng thẳng trong những

vòng đai giản điệp. Nhà báo chờ đợi ghi chép. Đài truyền hình Việt Nam trực tiếp truyền hình cuộc họp báo vĩ đại này. Nhờ vệ tinh Ten-ta của Mỹ, mọi nước năm châu đều được theo dõi. Chương còn nhớ ra rồi. Trong cuốn «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp dự bị, có bài «Chỗ quê hương là đẹp hơn cả» vẽ hình một người đeo tay nải, đi xa trở về làng, bà con đến hỏi thăm tíu tít. Hình còn có cả bờ tre già, đường đất, mái nhà tranh, cây cau, chum nước và con chó...

Tự nhiên, hồn «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» nổi dậy trong đầu óc Chương còn. Nó hãnh diện đáp :

- Chỗ quê hương là đẹp hơn cả.

Chương còn nói tiếp, không cần nhà báo Mỹ hỏi «tại sao» :

- Vì quê hương là nơi tôi sinh ra, lớn lên. Tôi nằm trong tay mẹ tôi. Mẹ tôi ru tôi ngủ bằng những lời ca dao thơm ngát. Mặt Trăng không có những lời ru ấy. Mặt Trăng chỉ sung sướng mà không có đau khổ. Quê hương tôi đau khổ nhưng vẫn có sung sướng. Vì thế, tôi yêu quê hương tôi, tôi cho rằng chỗ quê hương là đẹp hơn cả. Từ chiếc ô-tô-buýt chật như cá hộp đến chiếc xe thổ mộ ì ạch trên đường phố Sài Gòn, cái gì cũng làm tôi bồi hồi cảm động.

Nhà báo Nga hỏi :

- Bao giờ tiên sinh lên Mặt Trăng chuyến thứ nhì ?

Chương còm cười ruồi :

- Tôi đã âm thầm lên Mặt Trăng thì cũng sẽ âm thầm trở lên Mặt Trăng. Người Việt Nam không thích ồn ào như người Nga, người Mỹ.

Nhà báo Pháp hỏi :

- «Ông» chinh phục Mặt Trăng bằng cách nào ?

Chương còm nhìn bố. Nó nhớ lời Tiên nguyên tử, chớp mắt lia lịa :

- Thừa các nhà báo, bố cháu đã cho anh em cháu chinh phục Mặt Trăng đấy. Vì bố cháu là tỷ phú mơ mộng...

... Chương còm xoay người. Ngọn nến vẫn leo lét cháy. Và ngoài trời còn mưa.

28-1-1967